Sex top Speciaal

België 95 F — Nederland Fl. 4.95

DE INDISKRETIES VAN ANNE-MARIE LINTH...

...GISTEREN ONBEKEND, VANDAAG EEN VEDETTE.

PIA, EEN AZIATISCH BLOEMPJE...

DE PIRATENVROUW...

...EEN EERSTE KENNISMAKING !

86

DRIE VROUWEN VOOR DE PRIJS VAN EEN...

Hier hebben jullie dus drie jonge schoonheden voor de prijs van één. Maar jullie zullen je toch tot hun foto's moeten beperken, want deze drie charmante Britse modellen zijn geenszins de minst dure van de box office der fotomodellen.

Ze sproten voort uit zeer verschillende middens, maar ze hebben alledrie toch één ding gemeen: de liefde voor hun beroep en een zekere hang naar perfektionisme.

Lorraine Paul, negentien, is de meest sportieve van de bende. Voor haar hebben tennis, net-ball en skate-boarding geen geheimen meer. Helen Fergison – de pikante brunette van het trio – wordt als DE intellektuele van de cover-girls beschouwd. Na een strenge leraarsopleiding besloot deze dochter van een professor op zekere dag om haar diploma's aan de muur te hangen en alles te vergeten wat men haar geduldig in het hoofd gepompt had.

Ze ging op avontuur uit in de eigenaardige maar ook bedwelmende wereld van de Londense fotografen.

Waar ze in het bijzonder van houdt? Nou, ze is gewoon als dol op de lektuur van de Engelse dichters van de XIXe eeuw en vooral op de eerste romantiekers van het Lake District. Ze luistert ook heel erg graag naar klassieke muziek. Het enige soort sport dat ze bedrijft, als men dat tenminste zo mag noemen, is de relaxatie...

En Carolyn Evans, de tweede blondine, werd model uit roeping. Van toen ze nog klein was, droomde ze er al van om eens te kunnen poseren. Ze hield zich in toom tot ze achttien was en wettelijk aan missverkiezingen mocht deelnemen. Maar toen ze eenmaal zover was, won ze de ene prijs na de andere. Tot op dit moment werd ze al 7 keer tot schoonheidskoningin gekroond. Ze maakte trouwens zoveel stukken dat de organisators van dergelijke wedstrijden haar nu uitnodigen om in de jury te zetelen, dit om ook de andere meisjes eens een kans te gunnen!

DE GLUURDER

— Tot ziens, dokter. Bedankt voor alles.

Ze schonk hem nog een innemende glimlach en trok de deur achter zich dicht. Op hetzelfde moment sloot dokter Charles Hammer haar medisch dossier, dat hij in de hand had.

— Weer een tevreden patiënt, zei Margareth Carruthers, zijn sekretaresse.

— Als je ook bij een bedrijfsarts van patiënten in de ware zin van het woord kunt gewagen, antwoordde de dokter. De mensen komen niet op konsultatie, zoals bij een huisarts. Dit is geen klassieke eerstelijnsgeneeskunde. Maar het bevalt me wel.

— Niettemin een tevreden patiënt, hield de sekretaresse vol.

Hij wendde zich in haar richting en sloeg haar gade, terwijl ze rustig een paar typisch vrouwelijke spulletjes in haar handtas stope. Ze had vandaag alweer langer gewerkt dan van haar verwacht werd en alhoewel zij een echtgenoot en twee kinderen had, kloeg ze nooit. Ze leverde uitstekend werk. Mag was een droom van een medische sekretaresse.

— Ze was nog best knap ook, zei Carruthers, terwijl ze sluiks opkeek.

— Wie bedoel je?

— Wel, de vrouw die hier zopas buitenstapte. pas bevallen en toch het figuur van een prijzig fotomodel.

— Dat is me niet opgevallen. Dergelijke dingen zullen alleen vrouwen opvallen.

— Ik ben van het tegendeel overtuigd, dokter. Mannen

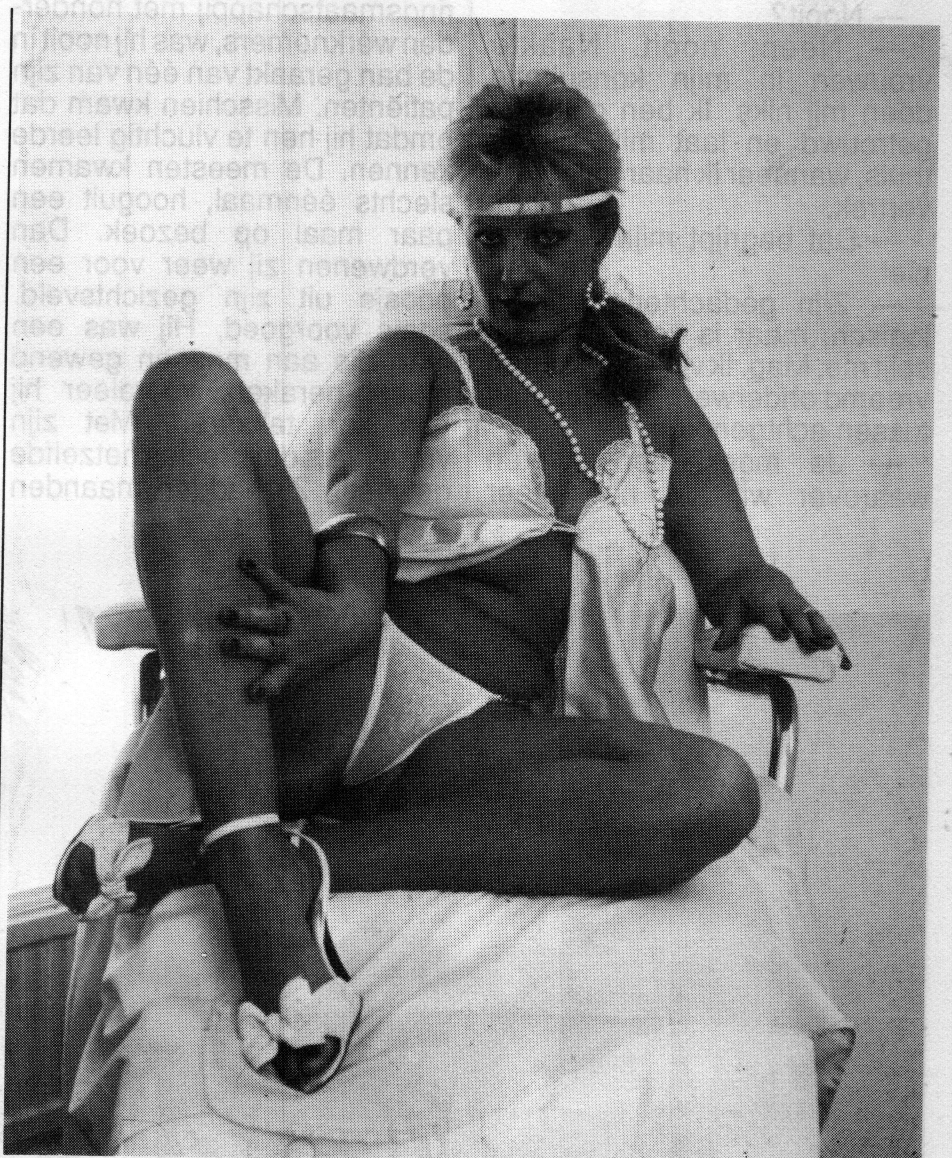

weten meestal wel degelijk oog te hebben voor vrouwelijk schoon.

— Mij was het echt niet opgevallen, Maggie, zei hij met de glimlach. Echt, ik zie mijn vrouwelijke patiënten als patiënten. Schoonheid speelt in mijn konsultatie geen rol.

— Echt niet?

— Vanwaar die interesse?

— Een paar dagen geleden had ik het daarover met Jim, mijn echtgenoot. Hij argumenteerde dat jij in je kantoortje wel heel wat naakte vrouwen zult gezien hebben tijdens je loopbaan. Jim meende dat de meeste vrouwen uit de klederen behoorlijk zouden tegenvallen, maar dacht toch ook dat die enkele knappe eksemplaren je

niet onverschillig zouden laten. je bent tenslotte ook een man van vlees en bloed.

Hammer lachte nu breeduit.

— Je kunt je echtgenoot geruststellen. Ik ben nog nooit opgewonden geraakt van één van mijn patiënten.

— Nooit?

— Neen, nooit. Naakte vrouwen in mijn konsultatie doen mij niks. Ik ben gelukkig getrouwd en laat mijn driften thuis, wanneer ik naar mijn werk vertrek.

— Dat begrijpt mijn Jim dus niet.

— Zijn gedachtengang lijkt logisch, maar is verkeerd. Het spijt me, Mag. Ik vind het wel een vreemd onderwerp van gesprek tussen echtgenoten.

— Je moest eens weten waarover wij het nog meer hebben, dokter!

Ze lachte schalks en Hammer liep terug naar de dossierkast. hij mocht zijn sekretaresse als geen ander. Hij had trouwens de waarheid gezegd. Als bedrijfsarts van Wesson and son insurances ltd., een verzekeringsmaatschappij met honderden werknemers, was hij nooit in de ban geraakt van één van zijn patiënten. Misschien kwam dat omdat hij hen te vluchtig leerde kennen. De meesten kwamen slechts éénmaal, hooguit een paar maal op bezoek. Dan verdwenen zij weer voor een poosje uit zijn gezichtsveld. soms voorgoed. Hij was een man die aan mensen gewend moest geraken, vooraleer hij hen kon takseren. Met zijn vrouw was dat precies hetzelfde geweest. Zij hadden maanden als vrienden met mekaar omgegaan, vooraleer zij met het intiemere werk begonnen. Hammer was nogal introvert en hij vatte die eigenschap geenszins als een negatief aspekt van zijn karakter op.

— Zullen wij de agenda voor morgen nog even doornemen, dokter Hammer?

Hij keek op naar Mag, die alweer ernstig was.

— Neen, replikeerde hij. je moest al bijna een half uur geleden het kantoor verlaten hebben. De agenda doen we morgenochtend wel. Ga jij maar naar je kinderen en naar je sekshongerige echtgenoot.

Ze kon erom glimlachen.

— Hij is de beste echtgenoot die ik me kan inbeelden, zei ze vertederd.

En hij heeft een bevallige

echtgenote, voegde Hammer eraan toe.

Bij nader inzien was de enige vrouw die hij ooit aantrekkelijk gevonden had binnen de muren van Wesson and son insurances ltd. Margareth Carruthers geweest. Toen ze pas voor hem werkte, was ze een jong, pas gehuwd vrouwtje geweest met de nodige rondingen. Een best aantrekkelijk, vriendelijk en zeer werkzaam type. Hij had haar meteen gemogen, maar had nooit intiemere toenadering tot haar gezocht. Dat hoorde gewoon niet! dokters gingen niet naar bed met hun sekretaresse. Hij tenminste niet. Margareth was uitgegroeid tot een nog steeds aantrekkelijke, rijpe vrouw en alhoewel hun verstandhouding alsmaar beter werd, gingen ze nooit samen uit, zelfs niet in het bijzijn van hun respektieve echtgenotes. Hun relatie bleef beperkt tot een strikt zakelijk niveau. Dit was nogmaals het bewijs dat er niks lichamelijks hoefde te zijn tussen een man en een vrouw om tot een uitstekende relatie te komen.

— Dan ga ik maar, zei Margareth. nog een prettige avond, dokter Hammer.

— Prettige avond, Maggie.

Zij schonk hem nog één glimlach en toen was ze weg.

Charles Hammer nam zich voor nog precies één dossier in te kijken en dan op zijn beurt naar huis te gaan. Dan was hij om halfzeven thuis, zoals meestal het geval was. Hij hield van een geregeld leven. Niet teveel drukte. Hij was zevenenveertig en zijn wilde jaren waren allang voorbij. Hij zou wel altijd bedrijfsarts blijven, want alhoewel de meeste van zijn kollega's op dit baantje neerkeken, beviel het hem wel. Er was niet zoveel eer uit te halen, maar je had toch de indruk iets nuttigs te doen en je kon je leven tot in de puntjes organiseren. Hij stond iedere ochtend om hetzelfde tijdstip op, voltrok het ochtendritueel met wassen, scheren, aankleden en wat erbij hoorde en tegen de tijd dat hij in de keuken kwam, had zijn vrouw al eieren met hem gebakken. Na een stevig ontbijt vertrok hij steeds op hetzelfde tijdstip naar zijn werk. Zelfs de opstoppingen schenen de laatste tijd gebonden aan een strikt tijdsschema. Gedurende de dag volbracht hij dan zijn taak met de nauwgezetheid en de ernst die men van hem gewend was en die zijn superieuren op prijs stelden. Hammer was nooit te laat met rapporten, Hammer sloeg de bal nooit verkeerd, op Hammer kon je bouwen. En dokter Hammer vertrok ook iedere avond ongeveer op hetzelfde tijdstip naar huis.

Zoals nu.

Toen hij de deur van zijn konsultatie afsloot, dacht hij toch nog even aan zijn gesprek met Margareth. Vreemd. Die echtgenoot van haar hield er wel eigenaardige, maar erg amusante bedenkingen op na. Een dokter die zijn patiënten zag als lustobjekten, stel je voor! Hammer vond het gewoon on-

denkbaar. Zelfs aan Margareth, die hij erg graag mocht, kon hij slechts denken als een verstandige, vriendelijke vrouw, niet als één of andere wulpse meid in bed. Wanneer hij aan haar dacht, was het vooral aan haar puike prestaties, de vorm van samenwerking die zij opgebouwd hadden. Margareth werkte nu al dertien jaar voor hem, en niet één keer had hij zin gehad om haar aan te raken. Die gedachte kwam niet bij hem op.

Dertien jaar, een geluksgetal?

Hij stopte de sleutel van zijn konsultatie in zijn broekzak en stapte rustig naar zijn wagen op de parking. Een paar personeelsleden knikten hem nog toe, toen hij wegging.

Dokter Hammer had een rustig, harmonisch, goed uitgebalanceerd bestaan. En dat zou wel altijd zo blijven.

En toen was zij dood.

Het bericht dat Maragareth Carruthers, de bevallige sekretaresse van dokter Hammer, overleden was na een verkeersongeval op weg naar het werk, werd later gekorrigeerd. Mag was niet dood, tenminste niet helemaal. Zij lag in een diepe koma en alhoewel er niet direkt hersenletsel vastgesteld werd, vreesde men toch dat die toestand onomkeerbaar kon zijn. Lichamelijk had ze heel wat schade opgelopen, vooral inwendig, en toen Hammer haar dossier te zien kreeg, wist hij dat de kans klein was dat hij ooit zijn sekretaresse terug zou krijgen.

— Met dokter Hammer.

— Dit is John Van Ham, personeelsdirekteur. Ik heb het vreselijke nieuws over je sekretaresse gehoord Charles.

— Ja, gewoon een nachtmerrie.

— Ik werk hier met acht sekretaresses en het is al een hel wanneer één van hen niet opdaagt! Ik kan me best inbeelden wat het voor je betekent je enige administratieve kracht kwijt te raken. Red jij het alleen?

— Momenteel wel. Als Margareth vakantie nam, moest ik de boel ook draaiende houden. Maar op langere termijn is dit natuurlijk geen oplossing.

— Je denkt dus dat je sekretaresse niet zo gauw zal terugkeren.

— Ik heb haar dossier gezien, Van Ham. Misschien komt ze gewoon nooit meer terug.

— Dat ziet er beroerd uit, kerel. in ieder geval weet ik nu waar we aan toe zijn. ik stel vanavond nog aan de beheerraad voor een vervangster aan te werven. Desnoods tijdelijk, maar jij moet een meisje

bijkrijgen.
— Dat dacht ikook.
— We doen ons best, kerel. je weet dat ik je graag mag en aangezien de beheerraad jouw diensten zeer op prijs stelt, denk ik dat jij binnen een paar dagen een nieuwe sekretaresse hebt.
— Het zal wel even wennen zijn.
— Tja, dat wel. het is natuurlijk vreselijk wat die arme vrouw overkomen is. We rijden iedere dag heen en weer naar het werk met de wagen, zonder erbij stil te staan dat dergelijke dingen kunnen gebeuren.
— Arme Mag.
— Hou je haaks, Charles. ik doe mijn best voor een nieuwe sekretaresse.
— Dank je, Van Ham.
Klik, zei de lijn en dokter Charles Hammer keek op zijn agenda. Er stonden nog heell wat punten op, maar er zouden geen patiënten meer komen, alhoewel het pas tien uur in de ochtend was. Het was dus heel goed mogelijk dat hij het geluid van een menselijke stem vandaag niet meer zou horen in dit kantoor.
En dat was een heel onrustwekkende gedachte.
Waarom moest Maggie ook tegen die boom aanknallen?

Het rook naar ontsmettingsmiddelen en dettol in de ziekenkamer. Wit was de overheersende kleur. De muren, het bed, de lakens, alles was wit. Zelfs Margareth had een vreemde, witte kleur op de wangen. Haar gezicht was ontspannen, maar ze zag er ziek uit, doodziek. Het allesoverheersende geluid was het piepen van de hartmonitor, gedempt,regelmatig, onverbrekelijk verbonden aan doodzieke mensen. haar hartslag was stabiel, bemerkte de dokter in Charles Hammer.
— Ze kan je niet horen, meneer, zei de verpleegster naast hem gedempt.
— Komapatiënten horen wel, wierp Charles op.
— Ik zou toch maar geen repliek verwachten.
Hij bleef nog een paar minuten staan en zag dan het zinloze van zijn bezoekje in. Margareth zou nog lang aan dit ziekenhuisbed gekluisterd blijven. Misschien wel voorgoed. Ze werd met doorzichtige, plastic darmpjes aan allerlei apparaten verbonden. Er zaten buisjes in haar neus en in haar arm en een paar kropen er onder de lakens. Er zaten elektroden op haar hoofd.
— Je kunt nu beter gaan, zei de verpleegster.
Hij ging meteen weg. Hij keek zelfs niet meer om. Het was Margareth Carruthers niet die in

dat bed lag. Dat was een weliswaar aantrekkelijke maar dodelijk gewonde vrouw. Ze leek niet zoveel meer op zijn sekretaresse.

— Met Jim Bartlett.

— De echtgenoot van Margareth Carruthers?

— Inderdaad.

— Mijn naam is Charles Hammer. Je weet wel, de dokter bij wie je vrouw werkt.

— Oh, hello dokter.

— Ik zocht net je vrouw op in het ziekenhuis. Ik voel me nog ziek als ik aan haar terugdenk.

Er klonk slechts een zucht als antwoord.

— Ik moest je gewoon opbellen, meneer Bartlett. Maar nu ik je aan de lijn heb, weet ik niet wat ik moet zeggen. Het spijt me vreselijk.

— Mij ook, zei Bartlett droog.

— Ik hoop dat jullie het even zonder haar kunnen redden. Ik wens je alle sterkte. Het leven is één grote beproeving. We kennen allemaal onze moeilijke momenten. Ik wens je veel sterkte toe.

De man aan de andere kant van de lijn antwoordde niet.

— je had een fantastische vrouw, mister Bartlett.

Toen zwegen ze beiden, alhoewel de lijn niet verbroken werd. De stilte was bijna pijnlijk.

— Ik weet niet hoe het nu verder moet! zei Bartlett opeens en het klonk als een pijnschreeuw.

— Oh, oh! riep het vrouwtje, toen ze merkte dat alle stoppen bij de dokter doorsloegen.

Ze rende gillend weg, om zijn bureau heen. Toch verklapte haar gezichtsuitdrukking dat ze dit best leuk vond. Haar overrijpe tieten wiebelden bij het lopen op en neer en haar bolle kont bolde sensueel op onder het minirokje. De dokter was de vleesgeworden karikatuur van een arts. Er kwam rook uit zijn oren, zijn oogpupillen rolden als jackpotcilinders in zijn oogkassen en hij veranderde om het tiende van een sekonde van gezichtsuitdrukking, de ene nog doldwazer dan de andere.

— Dokter! Beheers je!

— Daar heb je me te lang voor getergd, deerne! Deze keer zul je ervan lusten!

— Oh, dokter! Oooh!

Holbolle kontje rende nog steeds om het bureau heen, heftig zwierend met beide armen, zodat de konsultatie er in geen tijd als een slagveld uitzag. De arts slaagde er voorlopig niet in haar in te halen, kroop dan maar over zijn bureau en viel, onhandig als hij was, met een doffe dreun op de grond. Hij betastte zijn pijnlijke nierstreek, maar de klap was niet hard genoeg geweest om hem af te koelen.

— Je krijgt me lekker niet, zei het Dolly Parton-type. Je probeert vast niet intens

genoeg, doktertje. Zal ik je wat stimuleren ? Wat dacht je hiervan ?

Ze wist precies hoe ze de heetzak van een dokter moest stimuleren. Met een ruk trok ze haar bloesje stuk en daar ze geen beha droeg, floepten haar tetters vrolijk naar buiten. Het moch een wonder heten dat dit meisje tijdens het lopen niet voorover sloeg, want haar borstsierraden waren wel heel erg groot. Watermeloenen waren kersen, vergeleken met die vleesbroden. Dergelijk stel had de arts in zijn lange loopbaan nog niet gezien. Ze had tepelranden waarvan hij de doormeter zelfs niet durfde te schatten en wanneer ze op een bepaalde manier haar schouderspieren liet werken, bewogen haar overgrote tepels, zonder dat ze de donkerbruine spitsen aanraakte!

Het zicht van de hem toeknikkende tepels maakte hem trouwens helemaal dol.

— Hier! moorddadige uitdaagster ! schreeuwde hij. Ik zal je krijgen, al moest ik je tot het einde van de wereld achterna zitten !

Hij zag er vastberadener uit dan ooit. Zij liep trouwens sensueler dan ooit tevoren. Bij iedere pas kwakten die enorme tetters op en neer. Het was om zeeziek te worden ! Hij graaide naar haar kont, maar ook nu was ze hem te snel af. Ze giechelde onophoudend en hij moest steeds met stoom via zijn oren laten ontsnappen.

— Laat je pakken ! brieste de medisch geschoolde stier. Laat je beetpakken, want als ik je na een wilde achtervolging te pakken moet krijgen, geef ik je een pak voor je broek !

— Dat durf je niet, stoute jongen !

De dokter durfde dat wel degelijk. Hij kreeg haar sekonden later te pakken en toen hij het juffertje over de knie legde, liet

ze, zich nauwelijks verwerend, het broekje van haar kont stropen. Haar konthelften leken wel kazen. Een blik op haar achterste volstond om een impotente eunuch in een seksmaniak te veranderen. Een frontaal beeld van dit meisje over de knie van de man in doktersschort, was echter veruit het opwindenste. Dan zag je haar bevallige, volle gezichtje, met daaronder die neerbungelende, heen en weerzwiepende kalebassen van tetters. Bij iedere plets op haar bips vibreerden die tieten even.

— Au, dokter ! Je doet me pijn!

— Als ik je pijn doe heb je dat verdiend, meisje. Onderga je straf met gelatenheid. De pijn kan er alleen maar door verzachten.

— Je bent brutaal !

— Ik ben nog niet half zo brutaal als ik zou willen zijn !

— Oh, wat voelen mijn wangetjes warm aan !

— Straks krijg je het nog veel heter !

Hij pletste er lustig op los, genietend van het weke kontvlees dat wiebelde bij iedere klap. Hij sloeg ook niet om haar pijn te doen. Zo spartelde wat met de benen, maar liet voor de rest braafjes begaan.

— Wat doe je met me ? vroeg ze toen hij ophield en haar beetgreep.

— Daar kom je zo meteen achter, meisje !

Hij legde haar op de grond, haar tieten nog steeds tentoongesteld. Met de hardheid van een man die al duizend vrouwen ontkleedde, trok hij haar slipje nu helemaal uit en toen ze er met gespreide benen, de schaamhaardot klaar voor penetratie, bijlag, trok de arts zijn broek uit .

— Oh! oh ! zei het meisje met bewondering en ook enige vrees in haar stem.

De dokter haalde ook wat te voorschijn om bang voor te zijn. Toen hij zijn broek liet zakken, haalde hij een kanjer van een lul te voorschijn, met een balzak eronder die wel van de Verschrikkelijke Sneeuwman leek te zijn. Het onrustwekkendste aan zijn voortplantingsinstallatie was echter de kop van zijn lul. Daar zat immers een lampje op dat steeds aan en uit knipte, als het licht van een brandweerwagen.

— Inspiratie- en smakeloos, zie dokter Hammer, terwijl hij zich afwendde van de satirische doktersfilm die zijn zoon in de videoteek gehuurd had. Een blaam voor mijn beroep ! Dergelijke dingen zouden niet mogen verfilmd worden !

— Ach, pa, zuchtte zoonlief verveeld. Het is een satire. De mensen lachen erom. Ze geloven niet dat dit ook echt gebeurt;

— Dat hoop ik dan maar !

— Bovendien zul jij al wel meer dergelijke fraaie meiden in je konsultatie gezien hebben !

— Robin ! riep zijn moeder vermanend. Zo praat je niet tegen je vader !

— Laat maar zitten, moeder, zei Hammer sussend. Ik zou toch willen aanstippen dat het heel normaal is dat ik naakte vrouwen in mijn konsultatie te zien krijg. Sinds ik mijn diploma behaalde is er echter niet één vrouw geweest die mij kon opwinden, alleen maar door zich in mijn konsultatie uit te kleden. Als dokter bekijk je de vrouwen als onderzoeksobjekt. Ik kan je met de hand op het hart verzekeren dat ik nog nooit erotische bijgedachten had bij een borstonderzoek, of welk onderzoek op een vrouw dan ook.

— Een tiet op konsultatie is niet hetzelfde als een tiet op een televisiescherm of in de echtelijke slaapkamer, konkludeerde zoonlief.

— Robin ! kreette zijn moeder

weer.

— Zeer cru zou je het inderdaad zo kunnen stellen, Robin.

Voor het eerst sinds hun gesprek keek Robin op naar zijn vader. Hij oogde intelligent, die zoon van dokter Hammer. Hij was ook slim. Hij werd ook vast een bekwaam dokter.

— Weet je wat het eigenaardige aan die hele zaak is, vader ? Ik geloof dat je nog de waarheid zegt ook !

— Reken maar, sloot dokter Hammer het gesprek met een knipoog af. Als jij later een naakte filmdiva in je konsultatie krijgt, zul je nog aan dit gesprekje terugdenken. Hou je me op de hoogte ?

— Jij bent de eerste die het verneemt, wanneer een knappe stoot zich in mijn konsultatie uit de klederen werkt, lachte Robin.

— Wat een gesprek ! vond moeder.

Dokter Hammer en zijn zoon begrepen mekaar prima. Gesprekken kwamen dikwijls op plagerijen neer. De scherpe kantjes in hun relatie, die er aangezeten hadden toen Robin zowat zeventien was, waren definitief verdwenen.

— Waar praat jij toch over met die jongen, zei zijn vrouw vermanend, toen Hammer in de keuken kwam.

— Ach, Robin is al een volwassene. Wist je dat al ?

— Wat een domme vraag. Ik zou alleen maar willen dat vader- dokter en zoon- leerling dokter wat meer gesprekken op niveau voerden.

— We begrijpen mekaar, lachte Charles. En dat vind ik het belangrijkste.

De vrouw zweeg. Misschien had hij gelijk. Robin en haar echtgenoot maakten nog zelden ruzie. Dat was vroeger wel even anders geweest. Maar de laatste tijd was een hechte verstandhouding tussen de twee gegroeid. Ze voelde zelfs dat ze iets meer op de achtergrond gedrongen werd door de mannen in het gezin. Maar dat vond ze prima. Ze had altijd gevonden dat huisvrouwen op de achtergrond hoorden.

— Heb je al een nieuwe sekretaresse ? vroeg ze met ongeveinsde interesse.

Hij tastte in zijn broekzak en gaf haar een verfomfaaid papiertje. Ze vouwde het open en las.

DINSDAGNAMIDDAG : beslissing beheerraad over een medische sekretaresse voor dokter Hammer.

WOENSDAGVOORMIDDAG : telefoon naar interimbureaus voor een geschikte kracht.

VRIJDAG (vermoedelijk) : aanwerving + indiensttreding.

— Dat ziet er goed uit, zei de vrouw opkijken van het briefje. Pas toen bemerkte zij zijn bedrukte gezichtsuitdrukking. Hij dacht aan Margareth en hetgeen haar overkomen was.

En mevrouw Hammer had spijt dat ze dit onderwerp aangesneden had.

Ze droeg laarsjes. Zwartglimmende, lederen laarzen tot even onder haar knieën. Haar knieën waren bloot en ook daarboven was een heel eind blote dij te zien. Haar dijen mochten gezien worden. Ze had benen om een minirokje te dragen. Geen magere sprietbeentjes, maar volle, pefekt rechte stelten die iedere man op straat deden omkijken, in de ijdele hoop dat ook het meisje even in zijn richting zou ogen.

— Goedemorgen, dokter !

Zo moest de stem van een maagd klinken. Toen Charles Hammer opkeek, keek hij recht in haar navel. Een uiterst fraaie navel, dat moest gezegd. Ze veranderde even van steunbeen en hij zag haar brede, benadrukte heupen heen en weer schuiven. Zijn blik gleed hoger. Zowat tien centimeter blote buik gingen over in een kort truitje dat kanjers van tetters herbergde. Ze had ranke handjes, dit meisje. Ze had poezelig zacht ogende vingertjes die gemaakt schenen om...

— Had je een afspraak, mevrouw?

— Ik ben de nieuwe sekretaresse, dokter.

— Oh, zit dat zo.

Hij keek nog hoger. Boven hem torende haar zachtbruine, perfekt gesneden gezichtje. Ze glimlachte een gezonde rij melkwitte tanden bloot. Ergens maakte ze indruk op hem.

— Ik ben Shirley, zei ze alsof ze zich hier al thuis voelde. Ik heb vroeger al een paar interims gedaan bij dokters. Hier heb je mijn referenties!

Ze legde enkele formulieren voor dokter Hammer op tafel. Iedereen scheen tevreden over haar. Bij haar laatste werkgever, een internist, had ze precies drie dagen gewerkt.

— Je laatste werkgever stelde je wel erg kort tewerk, zei hij mompelend.

— Ik ging er spontaan weg.

— Waarom?

— Hij kon zijn handen niet van mijn lichaam houden.

— Dat lijkt me een goede reden om op te stappen.

Hammer keek de formulieren nog even door. Het meisje keek rond, bemerkte het lege bureau van Margareth en stapte er resoluut naartoe. Het deed Hammer even pijn aan het hart het meubel te zien inpalmen door die knappe meid.

— Kan ik meteen aan de slag gaan, dokter? vroeg ze op een manier waarop je onmogelijk negatief kon reageren. Ik hou wel van een stevige brok werk. Ik ben niet van het type dat kantoortijd verdoet met het lakken van vingernagels en het bijwerken van lipstick.

Ze schikte het bureau naar haar hand en nam zowaar enkele brieven ter hand. Toen

ze weer opstond en voorover boog om een brief wat verder op het bureau te nemen, zag hij haar kontje opbollen onder haar rokje. De achterzijde van haar dijen werd nog bloter. Het vlees glansde gezond. Hammer bedacht dat hij haar slipje zou kunnen zien, als ze zich nog even verder bukte.

— De afspraken kun je rustig aan mij overlaten, zei ze resoluut. Daktylografie en telefoon neem ik ook voor mijn rekening. Bijhouden van steekkaarten, opvangen van testresultaten en dergelijke zijn ook voor mij. En als je speciale diensten van mij verlangt, hoef je maar met de vingers te knippen, dokter. Ik ben erop uit volledige voldoening te geven.

Ze keek om en schonk hem een goddelijke glimlach, terwijl ze nog steeds voorovergebogen stond. Het was een hartverwarmend gezicht.

— Ik weet zeker dat wij het goed met mekaar zullen kunnen stellen, zei Hammer.

Ze glimlachte aanmoedigend. Wat had ze precies bedoeld met die speciale diensten?

Bij het begin van iedere zomervakantie was het steeds erg druk bij Wesson and son Insurances ltd. Een belangrijk gedeelte van de werknemers nam verlof en de achtergebleven bedienden moesten zich dubbel inspannen om het tempo aan te kunnen. Er werden een aantal schoolverlaters aangeworven met een zeer tijdelijk kontrakt om het gebrek aan personeel gedurende die tijd te kompenseren, maar dat loste lang niet alle problemen op. De direktie maakte echter van de gelegenheid gebruik om de niewkomers te testen en legde aan de hand van die gegevens een wachtlijst aan. Wie het best voldeed, werd als eerste genoteerd en kon bij een aanwerving rekenen op een degelijke kans om in het bedrijf aan de slag te kunnen met een onbeperkt kontrakt. Het legertje schoolverlaters deed dan ook erg hun best om in positieve zin op te vallen. Ze werkten soms tot laat op de avond, om een gunstig rapport van hun dienstoverste te krijgen. Geen opdracht was hen teveel. Wesson was een bedrijf waar naar opgekeken werd. De jongelui waren tot het uiterste gemotiveerd en weinigen zouden het aangedurfd hebben een opdracht te weigeren, hoe verregaand het bevel ook mocht zijn.

Uiteraard werd iedere nieuwe werkkracht aan een medisch onderzoek onderworpen. Dokter Hammer had het dan ook erg druk in die periode. Dagenlang onderzocht hij jonge mensen, meestal een uitstekende gezondheid konstaterend. Precies in die dagen stelde hij vast dat zijn nieuwe administratieve kracht puik werk

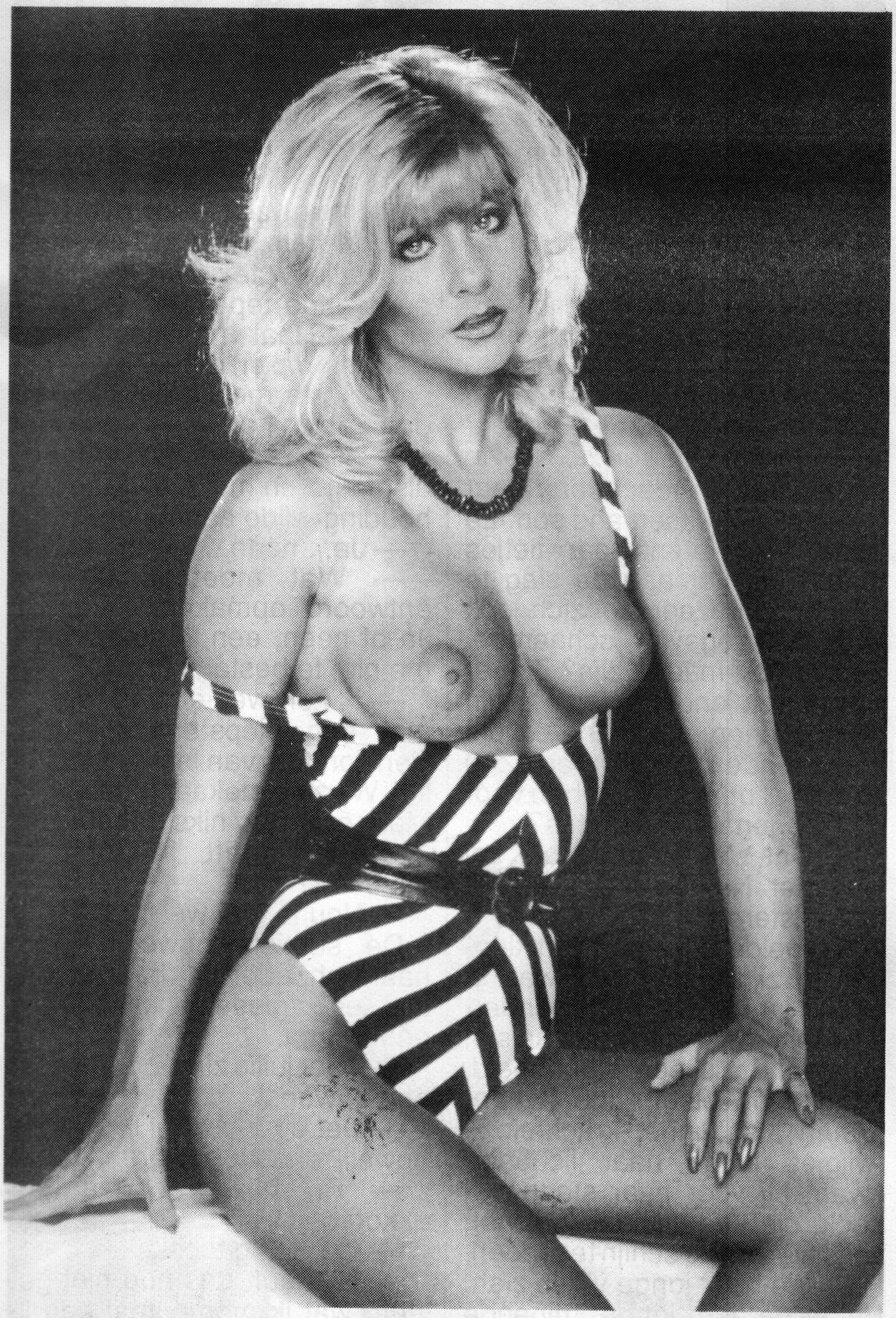

leverde. Alhoewel hij dat niet graag toegaf, leverde Shirley prima diensten. Hij had iets aan haar. Het was alsof het jonge, bevallige sekretaresje Margareth zo snel mogelijk wilde doen vergeten. Margareth, die nog steeds in koma in dat ziekenhuisbed lag. Mag, die al die jaren...

— De volgende!

Dokter Hammer keek uit gewoonte op en zag een bleek, niet onaardig meisje voor zijn bureau staan. Ze zag er zenuwachtig uit. op haar steekkaart las hij dat ze volgende week achttien werd. Ze zag er jonger uit.

— Juffrouw Bloomfield?

— Dat klopt, dokter.

— Er zijn nog heel wat kandidaten na jou, juffrouw. Zullen we maar zo snel mogelijk aan de slag gaan?

Ze knikte, uiteraard.

— Zet je even op de onderzoektafel, dan kan ik je bloeddruk meten en nog wat proefjes uit voeren.

Ze gehoorzaamde meteen. Hij keek haar na, toen ze zich naar de onderzoektafel begaf. Hij had enige moeite om zijn aandacht op haar steekkaart te koncentreren.

— Niet ziek geweest de laatste tijd, merk ik. Geen operaties ondergaan. Geen erfelijke aandoeningen in de familie en regelmatige maandstonden.

Ze antwoordde niet. Ze leek nog bleker geworden. Toen ze haar mouw opstroopte en de manchet liet aanbrengen, hield Hammer haar nauwkeurig in de gaten. Ze zag er gespannen uit. Dit was alweer een werkneemstertje dat koste wat kost wilde slagen. Ze was bovendien niet onaantrekkelijk. Ze had een leuk gezichtje met een wipneusje. Ze ademde iets te snel en haar gespannenheid bleek ook uit haar bloeddruk. Ze zat iets te hoog inzake onderdruk. Hammer zou er maar geen probleem over maken.

— De refleksen zijn ook goed, zei hij. Trek nu dat bloesje uit, zodat we even aan je longen en je hart kunnen luisteren.

Ze knoopte het kledingsstuk meteen los en Hammer voelde een vreemde, ongekende sensatie door hem heentrekken. Wat gebeurde er met hem? Sinds het verkeersongeval van Margareth was hij dezelfde niet meer. Sinds die Shirley gekomen was, had hij oog voor vrouwelijk schoon gekregen in zijn doktersspraktijk. Een hoogst verontrustende evolutie. Het was niet normaal dat een ervaren dokter van zevenënveertig gespannen toekeek, terwijl een meisje van nog geen achttien haar bloesje uittrok in zijn konsultatie. Voor hem zat een nieuwe werkneemster van Wesson and son insurances ltd., een patiënte! Niet één of ander lustobjekt uit een videofilm die zijn zoon gehuurd had!

Dit was geen goedkope seksfilm, dit was realiteit. Hij moest zichzelf meer in de hand houden.

Maar hij kon zijn blik niet van haar ranke vingertjes afhouden, die langzaam dat bloesje uittrokken en haar bleke lichaam blootgaven. Ze voelde zijn blik en keek niet één keer op. Ze was eerder klein en niet erg gevleesd. Zonder bloesje, met net haar behaatje en haar jean s aan, zag ze er tenger en kwetsbaar uit. Hammer had zin om haar aan te raken en tegelijk was hij bang dat ze zou breken onder de druk van zijn dikke vingertoppen. Wat was er gaande in zijn geest? Welke duivel liet hem dergelijke verwerpelijke gedachten koesteren?

Hij legde zijn hand op haar schouder en de warmte van haar vlees gaf hem een schok. Alsof hij gemeend had een brok ijs te zullen onraken! Ondanks haar tengere lichaamsbouw voelde ze stevig aan. Ze viel helemaal niet uit mekaar bij de eerste aanraking. Hij wreef de kop van zijn stetoskoop over zijn mouw, zodat die niet koud aanvoelde en luisterde naar haar longen. Hij hoorde een wat gejaagde, maar erg zuivere ademhaling. De kop van de stetoskoop gleed lager, naar de punt van de long toe.

— Ik kan net niet diep genoeg, zei Hammer. Kun je even je beha afleggen?

Hij schrok van zijn eigen bevel. Terwijl hij nog naar de lucht in haar longen luisterde, zag hij die frele vingertjes naar haar rug gaan om de sluting los te maken. Aarzelde ze niet even? In ieder geval maakte ze de bandjes los en hij zag de hoger glijdende vingers de schouderbandjes afnemen. Hij kon de voorzijde van haar romp niet zien, maar hij zag die typische uitpakbeweging, waarmee alle vrouwen hun tieten blootmaakten. Ze nam de cups van haar pronkstukjes. Hij kon nauwelijks wachten om haar fraaie appeltjes te zien. Zelfs haar blote rug wond hem mateloos op. Haar ademhaling ging nog iets sneller.

— Dat is beter, zei hij met de stem van een geile genieter.

Hij bleef lang naar haar longen luisteren, alsof hij het moment waarop hij haar tettertjes zou zien wilde uitstellen. Ze moest precies weten wat hij van haar wilde, maar ze durfde zich niet te verdedigen. Ze dacht aan haar baantje bij Wessen and son. Ze wilde best even haar tietjes tonen om hier aan de slag te kunnen, hoezeer ze zich ook voor die toegeving schaamde. Zou ze nog maagd zijn? Zou er ooit al een jongen geweest zijn die zijn onervaren hand op die tietjes legde en erin kneep? Zou ze zich al ontkleed hebben voor een jongen van haar klas?

— Dat ziet er goed uit, zei Hammer. Nu nog even naar het hart luisteren.

Hij voelde zijn eigen hart kloppen in zijn slapen. Hij was in geen jaren zo opgewonden geweest. Terwijl het meisje, versteend als een standbeeld, zwijgzaam bleef zitten, haar armen als dunne, krachteloze twijgjes langs haar lichaam, kwam hij voor haar staan. Hij keek niet naar haar gezicht, zelfs niet om de schijn te redden. Hij wilde haar jonge vlees zien. Hij wilde die jonge, rijpende tettertjes aanschouwen. Hij zou het verse fruit zien, dat zij zopas uit haar beha getoverd had.

— Rustig ademhalen, zei hij totaal overbodig.

Even kreeg hij zelf geen greintje zuurstof naar binnen. Het zicht van het roerloze meisje, op tafel zittend, strak voor zich uit kijkend met een schaamteblos op de wangen, trof hem wel uitermate hard, alhoewel hij in gedachten al een beeld gevormd had van hetgeen hij te zien zou krijgen. Maar de werkelijkheid overtrof zijn verbeelding. Haar blanke tettertjes, bleek en rank, bolden olijk op bij iedere ademtocht. Ze probeerde ze niet aan zijn begerige blik te verbergen, zelfs niet even. Ze toonde hem vrijelijk de vlezige heuveltjes, stevig en jong, met de keurige tepelrandjes er bovenop. Haar tepeltjes waren klein, stomp en rond. Ze was het snoezigste meisje dat hij in tijden gezien had.

— Heb je een vriend? vroeg hij alsof hij zich met die vraag een houding wilde aanmeten.

— Ja... neen...

— Wat moet ik uit dat antwoord opmaken, juffrouw? Ja of neen, een alternatief lijkt me niet te bestaan.

— Ik ken wel iemand, gaf ze met een piepstemmetje toe. Een jongen van school. Hij is lief. We zien mekaar regelmatig. Maar er is nog niks gebeurd.

— Hij heeft je toch al gezoend?

— Nou ja, dat wel.

De subtiele beweging met haar schouder liet haar tietenstel een meesterlijke vibratie ondergaan.

— Maar jullie zijn nog niet naar bed geweest.

— Dat ogenblik wil ik voor de huwelijksnacht bewaren.

— En hij gaat daarmee akkoord.

— Voorlopig toch.

— Hij heeft dus nog niet gezien, wat ik momenteel aan lichaamsvormen voorgeschoteld krijg.

De ronde kop van de stetoskoop gleed in de gleuf tussen haar tieten en als bij toeval stootte de brede hand van Hammer even haar linkerborst aan. Ze liet zich aanraken. Hete bliksemgensters gierden door de aders van de dokter.

— Niet ademhalen... diep ademhalen... niet ademhalen...

Hij bleef maar naar dat wild bonzende hartje van het meisje

luisteren. Hij kreeg gewoon niet genoeg van dat zicht op haar tietentuintje. Wat een lekkere dingen had dat kindje van moeder natuur meegekregen! Hoe graag zou Hammer beide handen op dat fruit gelegd hebben om er in te knijpen, het te zoenen en te proeven en de tepels tot een erektie te dwingen. Hoe vaak zou hij nog aan dit meisje terugdenken, wanneer ze voorgoed uit zijn konsultatie verdwenen was?

Leg je maar neer op de tafel, zei hij met een stem die met geen mogelijkheid nog in een keurig medische intonatie te vatten viel. Dan kunnen we de rest van het onderzoek afhandelen.

Ze gehoorzaamde alweer. In liggende houding leek haar lichaam te veranderen. Ze lag er weerloos bij. De armen langs het lichaam. Haar tietjes waren door haar houding vlakker en boller geworden, maar ze hadden niets aan charme ingeboet. De aandacht van dokter Hammer spitste zich nu echter toe op lagere lichaamsgebieden.

— Ik zal je even helpen met het uittrekken van je jeans, zei hij als een hulpvaardige vader.

Zij was een braaf meisje met veel ontzag voor een arts. Ze liet gedwee de broek van haar benen rukken. Toen Hammer de strakke jeans van haar jonge heupen trok, gaf haar slipje even mee. Er sprongen enkele schaamhaartjes te voorschijn en het meisje haastte zich om de rand van haar slipje snel op te trekken. Hammer grijnsde binnensmonds. Ze schaamde zich.

— Nog even een kleine test en dan kun je aan de slag, zei hij. Ik weet zeker dat het je in onze maatschappij zal bevallen.

Het was alsof hij het ultieme ogenblik door zijn gepraat wilde uitstellen. Hij stond bij te tafel, waarop het meisje in slip lag. Ze had zuiver, blank vlees. Ze had mooie benen. Soms zag hij subtiele kniebewegingen, die erop wezen dat ze precies wist waarom de dokter haar zo uitvoerig bekeek. Later, wanneer haar lichaamsvormen uitdeinden en haar aangeboren schoonheid wegsmolt, zou ze misschien aangenaam verrast zijn, wanneer een dokter haar lichaam zo grondig bekeek, er op deze manier van genoot. Maar nu schaamde ze zich alleen maar. Die man was oud genoeg om haar vader te zijn. Die dokter had al zoveel vrouwen gezien in zijn konsultatie en precies haar moest hij uitkiezen om uitvoerig te bekijken. Hij maakte misbruik van zijn positie en dwong haar tot toegevingen die ze in andere omstandigheden nooit zou

(vervolg op pag. 45)

DE INDISKRETIES VAN ANNE-MARIE LINTH

Gisteren was ze nog onbekend, vandaag scheert ze de allerhoogste toppen als aktrice... Ja, we hebben het over Anne-Marie Linth ! Ze is 22 en werd geboren te Brussel, onder het teken van de Vissen. Zonder er veel in te geloven, nam ze deel aan de preselekties die Marie Mihel en de fotograaf Cédric Nach (zie ons vorig nummer) organiseerden en het kon haar dan ook niets schelen om een hele tijd op het verdikt te moeten wachten. Ze was dan ook enorm verrast, toen Cédric haar telefoneerde om haar te vertellen dat de gerealiseerde kiekjes erg veel kwaliteit in huis hadden, dat ze heel erg fotogeniek was en, last but not least, dat ze weerhouden werd om in de prent « De Piratenvrouw » te akteren !

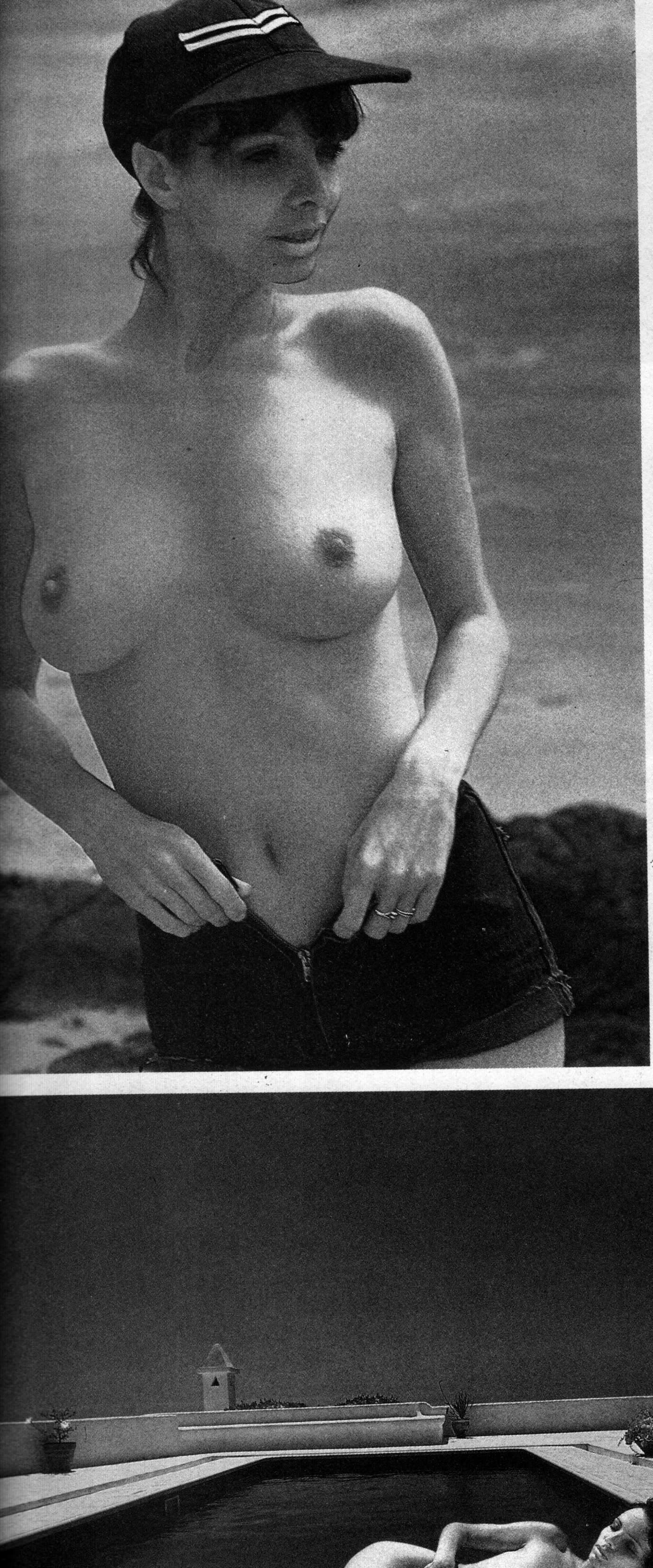

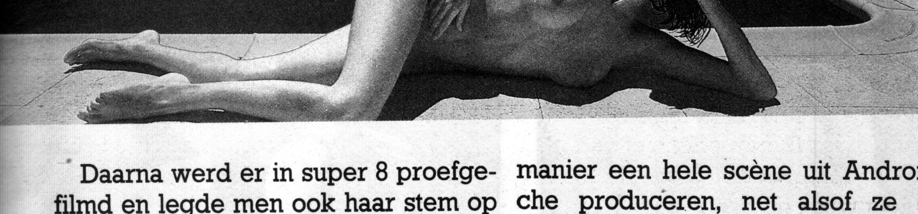

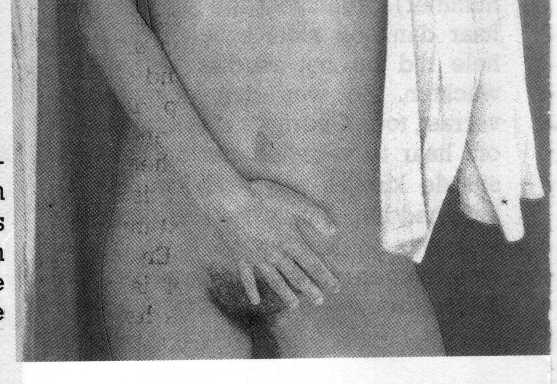

Daarna werd er in super 8 proefgefilmd en legde men ook haar stem op band vast... En opnieuw moesten de producers « zich gewonnen geven » : Anne-Marie « bewoog » fantastisch en kon op een biezonder natuurlijke manier een hele scène uit Andromache produceren, net alsof ze een vriendin vertelde wat er haar onlangs in een diskotheek overkomen was. En het was pas toen, dat Anne-Marie te horen kreeg dat ze niet als figurante

maar als één van de vedettes van de prent zou fungeren.

— Nou, toen men me met dat nieuwtje konfronteerde, zegt Anne-Marie, dacht ik eerst dat men een loopje met me nam. *Ik* zou een grote rol vertolken?! Het kwam tamelijk verbijsterend op me over. Natúúrlijk lijd ik niet aan een bovenmaatse bescheidenheid... Ik wéét pertinent dat ik over bepaalde troeven beschik! Zo ben ik bijvoorbeeld niet « op m'n mondje gevallen » en ga ik prat op een stel lekker uitziende tieten... Ik weet ook dat ik zogenaamde « slaapkamerogen » heb, maar uiteindelijk is dat allemaal toch nog niet voldoende om als een goeie aktrice uit de bus te komen, ook al betreft het een erotische film die, zonder het porno-pad te bewandelen, toch niet minder moeilijk blijft. Waarom moeilijk? Wel, om te vermijden dat een erotische film tot pornografie of vulgariteit evolueert, is het een must dat er « juist » gesproken en geakteerd wordt. Mijn rol in de prent is nog stukken moeilijker omdat ik de slavin van een schatrijke planter ben, ik die elke dag als een totaal vrijgevochten meisje door het leven heendartel! Ik moest me dus eigen maken met het personage van een blanke vrouw die kompleet aan de willekeur van een blanke man over is geleverd... Een makkie is iets anders, want als ik zwart van huid was geweest zou de kontekst helemaal verschillend op me over zijn gekomen. En bovendien produceer ik bepaalde scènes die, zonder écht buitenissig te zijn, toch een paar scabreuze aspekten in zich dragen... Ik zei dat die bewuste scènes geenszins buitensporig zijn, want ik weet dat Léa Rouge zich in dit verband baseerde op de memoires van een jezuïet die in de 16de eeuw op de Eilanden verbleef. Zoals men het prima uitdrukt, steekt de werkelijkheid dikwijls de fiktie voorbij en misschien is er niets méér scabreus dan de échte sexuele fantasma's van de mannen en van de vrouwen, van die van gister en van die van vandaag. Nochtans vind ik het grenzeloos prettig om deze scènes te draaien en deel te nemen aan deze prent, die op een uitstekend scenario kan bogen... De sfeer op de set is zonder meer grandioos en ik heb gedurende het draaien al heelwat op kunnen steken. Iedereen is supervriendelijk, iedereen steekt me regelmatig een handje toe... En vermits Marie Mihel van oordeel is dat ik heelwat kwaliteiten in huis heb, staat

het nu al voor me vast dat ik intens zal proberen om deze karrière verder uit te bouwen. Het feit dat ik erin geslaagd ben om een paar scabreuze scènes tot een goed einde te brengen, kan mijn reputatie in het cinemamilieu alleen maar ten goede komen. Neen, ik ben helemaal niet beschaamd om er open en bloot bij te lopen. Ik weet dat we na het grote tijdperk van de sexuele bevrijding (de jaren 1968-1978) weer in een ogenschijnlijke « schaamachtigheid » zijn beland, maar ik ben echt niet van plan om te wachten tot een paar idioten het sex-licht weer op groen zetten om van mijn leventje te genieten... Deze kwestie is trouwens kompleet idioot, want alle tijdperken hadden hun vrijgevochten en intelligente mensen (akkoord, soms werden ze tot klandestiniteit gedwongen...) en ondanks het feit van een nog steeds in zwang zijnde censuur, ben ik van mening dat de polemieken in verband met de naaktheid van het menselijk lichaam totaal voorbij zijn gestreefd... Naaktzijn is een natuurlijk iets en als het sommigen tegen de borst stuit, kunnen ze maar beter reageren zoals in de middeleeuwen en zich onmiddellijk in een klooster opsluiten... Bovendien vind ik het ook natuurlijk om te neuken (en waarom zou men niet *tonen* wat natuurlijk is?) en zij die het noodzakelijk achten om zich in dat verband in hun hol te verbergen en zich met geheimzinnigheid te omringen, zijn rasechte zieken die zo snel mogelijk verzorgd moeten worden...

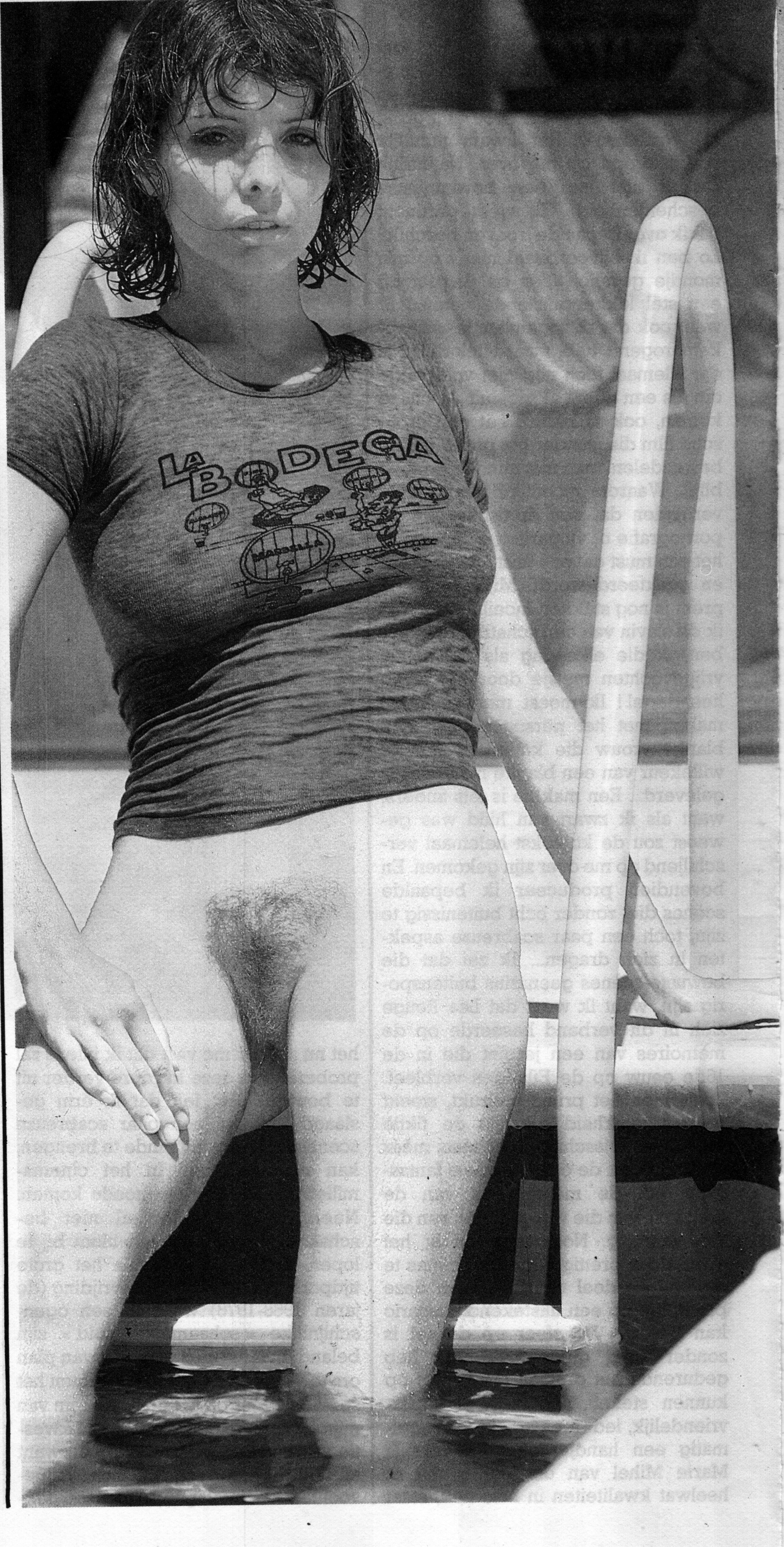

Ik, van mijn kant, ben heelwat gezonder, en dit zowel naar lichaam als naar geest... Ik hou van ongekompliceerde dingen en ik vertel altijd de waarheid, niks anders dan de waarheid... Ik hou ervan dat een man of een vrouw me streelt, de rug, de borsten, de buik... Ik hou ervan dat de vingers van een hand (het is dus van geen belang aan wie ze toebehoren) me zachtjes de dijen spreiden, mijn kutje penetreren en het doen geilen... Ik hou van de zon en van het strand, in het bijzonder van dat van Marbella in Spanje, omdat je daar vele rijke beroemdheden tegen het lijf kan lopen... Ik hou van melkchokola met nootjes en eet ongelooflijk veel fruit... Last but not least, heb ik een grondige hekel aan vervelende lui !

Ho ja, van de natuur hou ik uiteraard ook ! De groene kleur van het avontuur, de bomen en de vogels... En hier, in dit luxe-hotel (we zijn ter plekke voor het draaien van een paar buitenscènes), aan de rand van het zwembad, ben ik helemaal naakt terwijl men me interviewt... Ik laat me lekker bruinen, tegelijkertijd mijn lijf én mijn « ziel »... En al degenen die zich het recht toeëigenen om de anderen te vertellen hoe ze moeten leven, kunnen voor mijn part hun vette vinger in hun even vette reet steken..."

Een reportage van Jean Derechef

WETTEN VOOR DE HONDEN...

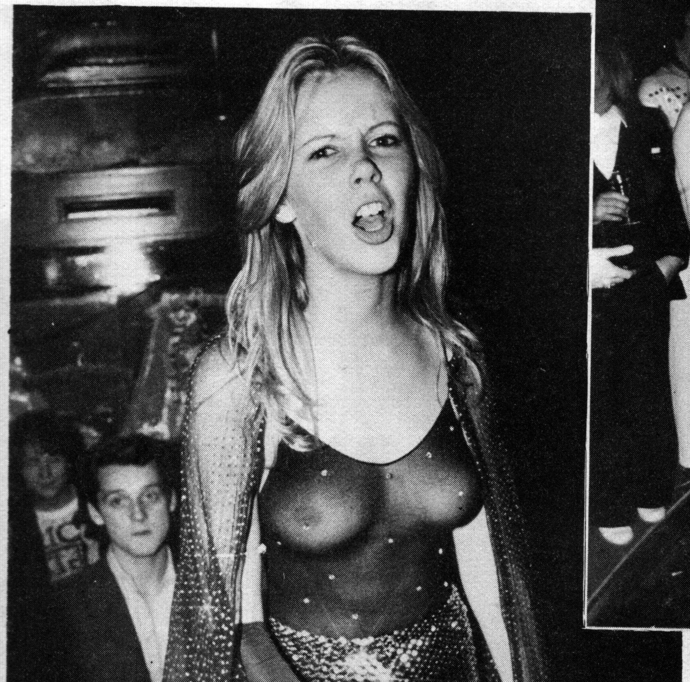

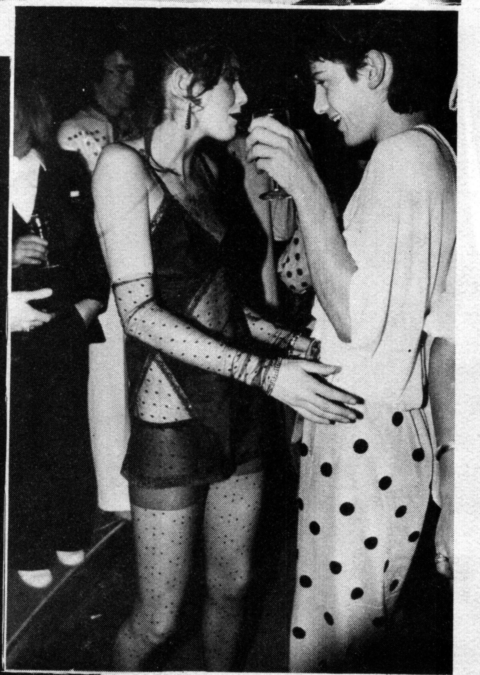

Uiteraard bestaat er geen enkele wet die het de vrouwen verbiedt met naakte tieten rond te dartelen... Maar binnen het kader van onze Westerse kultuur zal dat meestal nog als onzedigheid bestempeld worden. Maar dit dan uitsluitend als u of ik met naakte tetters de straat oplopen. In België zitten we ongetwijfeld, maksimum tien minuten later, op het een of ander politiebureau... Iedereen weet toch dat er met twee maten en twee gewichten gewerkt wordt!! Hetgeen betekent dat klein grut als wij, het in geen enkel geval kunnen opnemen tegen de leden van de zogenaamd «hoge» wereld... Die mogen doen wat ze maar willen. En dit spelletje is sedert vele eeuwen aan de gang. Die lui mogen op de parties te Parijs, Brussel en Londen alles doen wat hun hartje (en de rest!) lust... Eén «hooggeplaatste» aanwezigheid is daar ruimschoots voldoende voor. In dit verband werd er te Londen onlangs een feestje gebouwd. Een jong, blond meisje stalde haar lekkere uiers openlijk uit... ze was trouwens niet de enige die daartoe besloten had! Hautain? Jawel. Net zoals alle meisjes die weten dat ze mooi zijn en over veel geld kunnen beschikken. En dus was ze natuurlijk op haar teentjes getrapt, toen een fotograaf haar «onder vuur» nam. Wat?! Als men zo'n mooie tieten en tepels heeft en men ze bovendien praktisch naakt ten toon stelt, heeft men toch niet het recht om te verbieden ze op film vast te leggen!!

Ook de beroemde Lord Snowdon, ex-fotograafje die het geluk had bij een prinses in de smaak te vallen, was op die party aanwezig. Hij was in het gezelschap van zijn meest recente verovering, de blonde Lucy Lindsay-Hogg. De party werd georganiseerd door Jeremy Fry, dit ter ere van de 21ste verjaardag van zoonlief Cosmo Fry, en het feest ging door in de Embassy Club te Londen. We hoeven er nauwelijks de nadruk op te leggen dat er tot in de vroege uurtjes aangerotzooid werd! De party had ook een thema, want dat is vandaag de dag de mode. Cosmo koos voor de erwtjes. Origineel. Waarschijnlijk om er de nadruk op te leggen dat die mensen meestal niet erg veel in het hoofd hebben. Neen, in een brein ter grootte van een erwt kan niet veel intelligentie opgeslagen zitten. Lord Snowdon droeg een diskrete erwtendas en Lucy een zwarte jurk met een erwtenceintuur. Cosmo, de kleine genie, droeg een erwtenpantalon en zijn moeder zat letterlijk onder de erwten bedolven... Bah!!

Magda Pagani

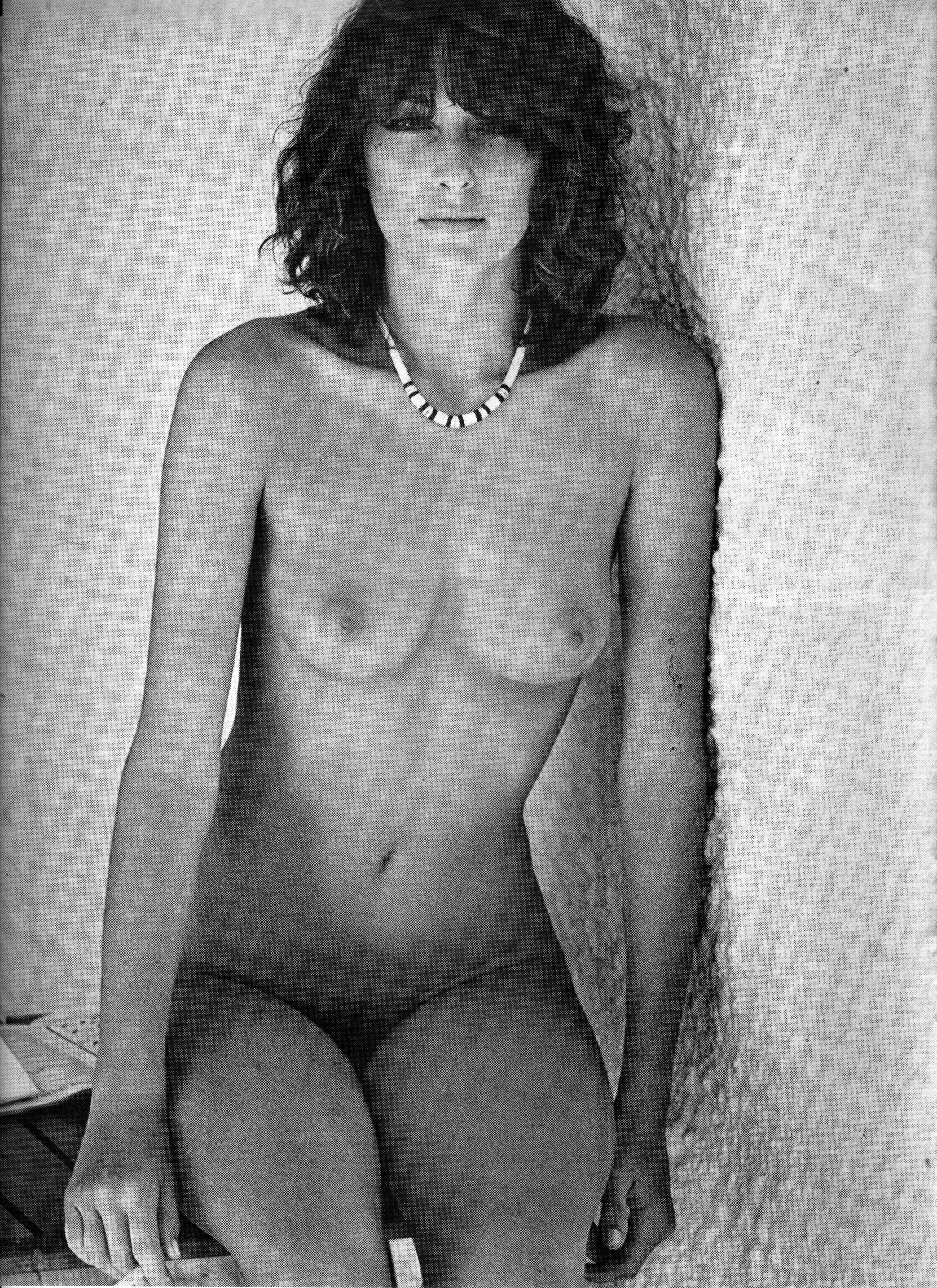

Mélanie is een Canadese. Ze heeft mooie, blauwe, amandelvormige ogen en bruine haren... Ze beweert bij hoog en bij laag dat één van haar voorouders een Indiaans opperhoofd was. Nou, haar blauwe ogen hebben met die snaak ongetwijfeld niks te maken!

«Het blauw van mijn ogen komt van de zee en de hemel,» zegt Mélanie. «Omdat ikzelf en mijn voorouders er onophoudelijk naar kijken en keken.» Kan die even liegen! Een van haar vrouwelijke voorzaten was afkomstig van Westfalen, dàt is het geheim... en misschien spreidde die de benen voor een Roodhuid. Wat? Nou, we zijn toch niet van steen... Noch Mélanie, noch haar voorouders... Wel integendeel. In de streek waar ze wonen, wordt beweerd dat er sedert verschillende generaties heet bloed door hun aderen heenstroomt.

Mélanie is gewoon als dol op water... En in dit verband sprak ze ook enigszins uit de biecht...

PIA

Iedereen heeft zo z'n persoonlijke fantasma's... Ik die bijna uitsluitend van verre horizonten droom, raak altijd op en top gefascineerd door het magische Azië, door de zalige geurtjes van wierook, Indische zijde, het geraffineerd erotisme van de Kama-Sûtra, de ondoorgrondelijke mysteries van een kultuur die totaal verschillend is van de onze. Maar, afgezien daarvan, had ik nooit het geluk om een reisje met de sampan te maken, ik hab nimmer de kans om de boeddhistische tempels te bewonderen, ik doorslenterde nooit de overvolle straatjes van Singapore, ik heb nooit ervaren hoe Thailandse massages precies aanvoelen... Ik was dan ook als gek van

vreugde in verband met mijn meest recente 3-daagse, samen met Pia, een verrukkelijk uitziend Aziatisch popje. In haar gezelschap, hoopte ik de geheimen van haar ras te doorgronden en bovendien, maar daar hoef ik uiteraard niet eens de nadruk op te leggen, rekende ik vast op de hele resem prettige momenten. Nou, toen ik haar voor het eerst te zien kreeg, sloeg mijn broekbewoner kompleet in de knoop ! Pia's lichaam zag er inderdaad méér dan veelbelovend uit ! Stukken mooier en aantrekkelijker dan in mijn meest knettergekke dromen ! Gracieus en soepel, bracht haar manier van lopen me zonder meer in verwarring. Ze ontving me op een enorm vriendelijke manier, waarin zelfs een dosis respekt doorschemerde. Ze stuurde een reeks bewonde-

rende blikjes naar me toe, het was duidelijk dat ze zich heel erg vereerd voelde om zo'n beroemde reporter-fotograaf in haar « nederige woonst » te verwelkomen! Ik mag dan wel een geëvolueerde kerel zijn, macho voor geen cent, maar het is toch verschrikkelijk prettig als een mooie vrouw zich voor jouw voeten bijna « ter aarde werpt »... Wat 'n fantastische streling voor de viriliteit die je uitstraalt!

Dierlijke sensualiteit

Ik verwachtte me aan een magisch overkomend huis, een betoverende sfeer... Wel, mijn verrassing was totáál: ik ontdekte een banaal interieurtje, op en top Westers. Niet één objekt, herinnerde me aan de komaf van mijn gastvrouw. Van 'n teleurstelling gesproken! Toen ik Pia een en ander over mijn verrassing vertelde, barstte ze kompleet in de lach en gaf ze het me voor de raap:

— Ik werd geboren in Cambodja. Wees na achttien maanden, werd ik geadopteerd door een Italiaans paar. Vandaar mijn Latijns klinkende voornaam. Aan mijn geboorteland heb ik geen enkele herinnering overgehouden, ik ben een « ontwortelde ». Mijn kultuur is die van mijn pleegouders. Ik ben verschillende talen machtig, Frans, Italiaans, Engels... Maar in Cambodja zou ik er niet eens in slagen om de weg te vragen. Mijn voorouders maken een totaal mysterie voor me uit...

Ze zwijgt. Er lijkt een mist van heimwee voor haar ogen te schemeren. Om haar gedachten onmiddellijk een andere richting uit te sturen, vraag ik haar waarom ze het aanvaardde om drie dagen in mijn gezelschap door te brengen. Wat bracht haar er toe om zich met lichaam en ziel voor een onbekende te ekshiberen? Alvorens me te antwoorden, serveert ze gloeiendhete thee in porseleinen kopjes. Na nog even na te hebben gedacht, probeert ze me haar innerlijke natuur « bloot te leggen »...

— Ik ben me altijd heel erg van mijn « verschil » bewust geweest. Als klein meisje, had ik geen « voeling » met mijn klasgenoten. Mijn huidskleur, mijn spleetogen, mijn haren... allemaal dingen die vervelende vragen produceerden, grinnikende lachjes, dikwijls kwetsende uitlatingen. Kinderen kunnen soms afschuwelijk wreed zijn. De volwassenen keken op een heel andere manier tegen me aan, ze vergeleken me met een soort popje. Ik was het « vreemde wicht », ze moesten me onophoudelijk aanraken, bepotelen, net alsof ik uit een speciale materie was gemaakt. Iedereen wist natuurlijk dat ik een geadopteerd kind was. Men feliciteerde mijn ouders, maar onveranderlijk met een bepaalde dosis reserve. God weet waar ik vandaan kwam! Ik was een wild diertje waar niemand iets van afwist. Best mogelijk dat mijn moeder een hoer was, mijn vader een alkoholist... De erfelijkheid is zwaar om dragen! Ik maakte me zo klein mogelijk om niet op te vallen, ik had een geweldige nood aan rust. Vandaag de dag, vind ik me er mooi uitzien, begeerlijk. Ik wil bemind worden, bewonderd. Ik ben heel erg fier op de fysische karakteristieken van mijn ras. Fotogeniek en bogend op een dierlijke sensualiteit, wil ik mijn talenten als charme-model aan bod laten komen. Ik wil alle mannen van de wereld van wellust zien kronkelen! Dat is toch wel de allerbeste revanche op het noodlot, nietwaar?

Ik probeer haar ervan te overtuigen, dat de schoonheid geen grenzen heeft en dat haar foto's regelrecht naar de beroemdheid zullen leiden! Deze « formule » valt haar in de smaak, ze applaudisseert gretig...

— Hé! Ik merk dat je intens naar mijn handen kijkt! Als je moest weten hoe bedreven die zijn! Ik liet al vele tientallen mannen klaarkomen, uitsluitend door gebruik te maken van mijn handpalmen en vingers...

Ik kijk als gebiologeerd naar de vingers die onder mijn neus in het rond flitsen. Zou ze me een verdoezeld voorstel hebben gedaan? Nou, wie ben ik om daar iets op tegen te hebben...

— Ik zal je even vertellen hoe ik hun gave voor het eerst ontdekte... Ik was net onbedaarlijk klaargekomen in de armen van Marcello, een mooie jongen met een hels temperament. Ik wou hem absoluut bedanken omdat hij me zoveel genot had bezorgd... Ik begon hem langzaam en uitvoerig te strelen, zijn behaarde borst, zijn gespierde hals, zijn vlakke buik, zijn harige benen... Hij begon gelukzalig te hijgen, hij leek totaal tot rust te komen, dan ging hij stilaan de rillende toer op...

Totaal overgeleverd aan het genot

Zijn pik was alweer aan ontwaken toe, eerst bijna onmerkbaar, dan steeds « overvloediger ». Ik had zin om onmiddellijk naar die homp vlees te grijpen, maar ik hield me in toom om dit zalige moment zo lang mogelijk aan te laten slepen. Hij bewoog niet, maar zijn staak was weer tot 'n volledige, grandioze erektie gekomen... Zonder mijn mond aan het werk te zetten, uitsluitend gebruikmakend van mijn handen, begin ik zijn stijfstaander te masseren. Hij hapte naar lucht, toen ik zijn massieve pook zo verwende. Mijn vingers gleden liefkozend over het vlees heen en mijn handpalm drukte op zijn vette eikel. Minstens 20 centimeter mat dat ding, en het lééfde ! Uit het uitstulpende pisgat droop nat kwijl, dat mijn vingers besmeurde. Uiteindelijk kon ik er toch niet aan weerstaan om dat wonder van een lul te aanbidden en op te slokken en het zoete sap eruit te slurpen... Ik ben ook maar een mens ! Daarna was de honger in mijn stomende kut alweer te groot om onbevredigd te blijven en... enz... Ja, je kan het wel zodanig stellen, dat ik totaal overgeleverd ben aan het genot om genot te geven...

Onmiddellijk daarna, loodste ze me mee naar haar slaapkamer, een verschrikkelijk romantisch plekje... Ze maakte me snel duidelijk dat dit de meest geschikte plaats was om zich van haar laatste kompleksen te ontmaken, hier zou ze naar haar zeggen geen moeite hebben om uitdagend en schaamteloos te poseren. Om haar tóch nog een extra-helpend handje toe te steken, bleef ik luchtigjes met haar praten, dit om haar de lens van mijn foto-apparaat zoveel mogelijk te laten vergeten...

Nou, die drie bewuste dagen gingen als in een flits voorbij, er was niet één moment dat ik me in haar gezelschap verveelde. Zij trouwens evenmin, vermits ze me verklaarde dat ze gedurende onze verschillende posesessies een « raar » genot ervoer. Terwijl ik haar op de gevoelige plaat vastlegde, had ze onveranderlijk de indruk dat ik haar op een bepaalde manier neukte. Ze begon zich in mijn aanwezigheid te strelen, ze raakte heel erg opgewonden toen ik een paar van haar orgasmes meepikte. Fotografisch, wel te verstaan ! Maar waar ik aan bod kwam, was er uitsluitend sprake van een rasechte foltering ! Neen, het is echt niet altijd makkelijk om zijn zelfkontrole « in stand » te houden. Waar ze allemaal van houdt ? De wellust, de sensualiteit, de exotische keuken, het schilderwerk op zijde, de ietwat fragiele mannen. Waar ze allemaal een hekel aan heeft ? De reuk van frituur, de vulgariteit, de jaloerse minnaars... Ik gaf haar onbewust zin om op een ándere manier te leven, te vertrekken, een terugkeer naar de bron, « bij haar thuis », naar het land waar de mensen nog zoveel rotzooi en oorlogen te verwerken hebben. Maar alvorens te vertrekken, wil ze zich daar zo goed mogelijk op voorbereiden.

— Okay, als ik hier ooit aan de haal ga, beloof ik jou een seintje te geven. Dan zullen we saampjes het land van mijn voorouders gaan ontdekken. Ik zal jouw gids zijn, maar wees gerust : ik weet nù al, dat ons daar een paar heerlijke nachten te wachten staan...

Verdomd, als ik niet zo'n hekel aan pijn had, zou ik me een paar harde schoppen verkopen. Waarom ? Eenvoudig : heb ik even spijt dat ik haar verliet, zonder dat het neuken geblazen was ! Bah, idioot !

Hoe verleid je en laat je een Aziatisch popje klaarkomen ?

Pia, fantastisch Aziatisch popje, hoe ben je te verleiden, hoe kan men je lichamelijk versieren, wat moet men doen om je te laten kermen en klaarkomen ? Je bracht net drie dagen door met een onbekende, je toonde hem jouw charmant lichaam, jouw toch wel dikke tieten die lekker kontrasteren met de rest van jouw sexy-lijf, je vertelde hem een en ander over de magische « krachtpatserijen » van jouw handen, over de dingen waar je van houdt en die je verafschuwt... Maar je zweeg in alle talen over jouw voorkeurtjes voor de vrouwen, jouw aantrekkingskracht voor de lesbische pretjes. Wie anders dan een vrouw kan een andere vrouw begrijpen ? En ik ben de gelukkige die je uitkoos, dit voor een relaas van jouw « verboden » liefdes, jouw lesbische passies én praktijken !

Een liefdesbad

— Er zijn onderwerpen, die ik slechts zéér moeilijk met een man aan kan snijden. Hoe zou ik met hem kunnen praten over de aantrekkingskracht die de vrouwen op me uitoefenen ? Ik was bang dat ik jouw vriend de fotograaf zou schokken als ik hem zou vertellen dat ik in feite een doortrapte bi-sexuele ben. Ik wou evenmin zijn mannelijke waardigheid krenken. Hij had daar misschien kunnen uit opmaken dat ik niet van de mannen hou. En niks is minder waar ! Ik verkies de vrouwen, hetgeen echt niet hetzelfde betekent ! Een man ontroert me, en vrouw brengt me totaal in verwarring.

— Herinner jij je jouw allereerste lesbische ervaring ?

— Of ik me die herinner ? Het is net alsof ik het pas gister meemaakte. Ik bracht een idyllische vakantie door, aan de Azurenkust, in de villa van vrienden. In de tuin, was er een grandioos aangelegd zwembad. De hitte, de zon hebben me altijd verschrikkelijk hitsig gemaakt. Vermits ik alleen in huis was, heb ik me langdurig gestreeld en gemasturbeerd. Na

een paar orgasmes, ging ik een duik in het zwembad nemen... Enigszins gekalmeerd, verdiepte ik me in een erotisch magazine. Ik bewonderde de foto van twee vrouwen, die hun lichamen wellustig tegen elkaar aan hadden geperst. Opeens voelde ik een andere aanwezigheid ! Ik keek op van het magazine en zag mijn gastvrouw, naakt en glimlachend. Het was duidelijk dat ze me bewonderde. Ik voelde me niet zo best in mijn sasje, vooral toen ze er op aandrong om samen met mij te lezen. Ze installeerde zich achter me, boog zich en profiteerde ervan om met haar brandendhete lippen mijn hals aan te raken ! Wat 'n toestand... Ik voelde me even als gebiologeerd, elektriciteit flitste door mijn lijf heen... Opeens begon ze me gulzig op de mond te kussen. Ik dacht dat ik in zwijm zou vallen. Lucille, mijn vriendin, gooide zich letterlijk op mij. Ze stak een hand uit naar mijn tieten en mijn tepels werden onmiddellijk stijf, toen ze er met haar ervaren vingers in kneep. Ja, het was duidelijk dat ze dit al veel meer had gedaan. Dan liet ze haar handen over mijn trillende dijen heenglijden. Haar vingers zochten de warmte van mijn natte kut. Ik probeerde mijn lichaam te ontspannen, toen ze een paar vingers in mijn spleet wurmde. Ze begonnen een rondedans te produceren. Ik vond het heel erg lekker en gaf me kompleet aan het genot over. Opeens waren haar vingers weg, maar bijna onmiddellijk daarna drukte Lucille haar mond op mijn blote scheur. Haar tong glipte naar binnen. Terwijl ze me likte, kneep ik met mijn kutspieren. Ze vrat hongerig van mijn poesje ! Ze glimlachte gelukkig, toen ik begon te kreunen. Instinktief sloeg ik mijn benen rond haar hoofd. Ik voelde haar tong steeds dieper in me porren. Ze moet gevoeld hebben dat mijn orgasme op komst was, want opeens ging ze nóg heftiger tekeer in mijn sidderende kut. Toen ik onbedaarlijk klaarkwam, slokte ze mijn hete saus op. Ik slaakte een gil en welfde mijn lichaam vanwege de spanning van mijn klimaks... Ik had mijn eerste écht liefdesbad achter de rug...

Pia heeft een fantastische manier om iets te vertellen. Ik heb zelfs de indruk dat ik « zie » wat ze me verhaalt. Ik raak in de ban van haar story, het is net alsof ook *ik* Lucille's mondspier in mijn kut rond voel dartelen !

Haar vingers trokken zich samen rond de vlezige globes

— Het lijkt erop dat je *alles* wil weten ? Okay, ik was trouwens toch niet van plan om je iets te verber-

gen !... Op een bepaald moment, installeerde Lucille zich met haar onderlijf boven mijn gezicht. Eerst hief ik mijn handen op en mijn vingers trokken zich samen rond de vlezige globes van haar tetters. Dan staarde ik naar de rozige sex-lijn en de ronde, rijpe perzik. Ik tuurde in het rode, vurige interieur dat glom en glansde van vochtigheid. Ik stak mijn tong uit en voor het eerst penetreerde ik een kut ! Lucille reageerde met een schokken van haar buik en daardoor werd mijn tong dieper in haar spleet geperst. Ik greep naar haar billen en rukte ze wild uit elkaar. Ik drukte een vinger in haar aars en woelde hem daar heftig in het rond. Ze zuchtte en steunde, duidelijk verlangend naar een orgasme. Opeens liet ze een stroom geil los, die onmiddellijk door mijn gulzige mond werd opgevangen en slurpend weggezogen, ingeslikt. Ik bleef tongen, om haar klimaks zo lang mogelijk te laten duren. Ik beet in de zwellende, ziedende vleesmassa van de pulserende kut. Toen ik mijn vinger maksimaal in haar kont ramde, stootte haar wentelend onderlijf de

laatste druppels sap uit. Toen we ons oprichtten, glansden onze gezichten van het geil dat overgebleven was en we keken elkaar glimlachend aan, met hete ogen. Het volgende ogenblik hadden onze monden elkaar gevonden en kusten we als gek, elkaars tongen om en om draaiend en wikkelend, zuigend en bijtend en rukkend. Pas daarna kwamen we tot rust. Na een paar maand, waren we sexueel echter op elkaar uitgekeken. Ik beperkte me weer tot mijn heterosexuele praktijken.

— Legde je het nadien niet meer met andere kutjes aan?

— Hé, hó! Waarom zou je zo snel konklusies moeten trekken! Op een bepaalde manier, was ik toch nog altijd onder de invloed van mijn esbattementen met Lucille. Als ik direkt daarna met andere meisjes aan had gerotzooid, zou ik zonder meer de indruk hebben gehad dat ik onze herinneringen door de modder heenhaalde.

— Met de mannen was het dus verschillend?

— Uiteraard! Gedurende de sessies met mannelijke partners, probeer ik me aan hen aan te passen: mijn houdingen, mijn erotische spelletjes, mijn strelingen, mijn genot... alles is op hen afgestemd. In mijn betrekkingen met de vrouwtjes, sta ik op voet van gelijkheid, dan is het kompleet tederheid geblazen. Met de mannen, ben ik een stuk onderdaniger, ik plooi me zoveel mogelijk naar hun wensen. Ik « onderga » hun wet, ik loop vooruit op hun wensen...

— Probeer je even in te denken dat ik je wil verleiden... Wat zou ik moeten doen?

— Nou, je zou kunnen inpikken op de taktiek van Cristelle, die haar smaragdgroene blik in mijn ogen plonsde en me onomwonden vroeg: « Kan ik u ergens naartoe brengen? » Nou, we vertrokken samen. Cristelle inviteerde me in haar appartement. Ze kuste me op een biezonder gulzige manier, ze maakte mijn haren kompleet in de war, ze gleed met haar lippen tot in mijn decolleté... Ik ging er met mijn eigen mond net zo gretig tegenaan, ik rukte aan de zijde van haar jurk om een gedeelte van haar tetters aan te kunnen raken. Mijn vingers grepen naar de heupen van mijn kersverse minnares, dan tastte ik naar de ronde, gespierde vormen van haar billen. Toen voelde ik het bob-

beltje van een jarretelle... Ik snakte ernaar om Cristelle's benen uit elkaar te trekken. Opeens greep ze me bij een hand en bracht me naar haar slaapkamer toe. We vielen samen op het lekker verende bed. Nóg zijde: zijde onder de vingers, zijde tussen de dijen, als zijde aanvoelende schouders, hals, zijdeachtige haren. We hadden allebei zin om onze strelingen eeuwig te laten duren, we wilden het ultiem genot zo lang mogelijk uitstellen. Telkens als de ene aan een orgasme toe was, verminderde de andere onmiddellijk het ritme van haar fysische « bewerkingen ». We bevonden ons net als in een soort eindeloze droom, waarin de honig onophoudelijk tussen lippen (of lellen...) sijpelde. Mijn vingers produceerden een sublieme job, het was duidelijk dat Cristelle er minstens (hoogstwaarschijnlijk zelfs méér!) evenveel van genoot als van een verdomde lul. Inplaats van over slechts één enkele kut te beschikken, leek het erop dat mijn héle lijf vol geile spleten zat. Jawel, mijn hele lichaam was één en al gevoeligheid!

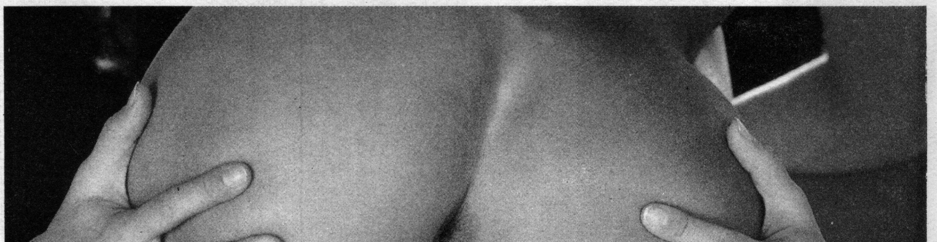

Alleen als ik me met het lijf van een andere vrouw verstrengel, kan ik dergelijke krachtige sensaties ervaren. Maar om me écht te bevallen, mogen de vrouwen (net zomin als de mannen trouwens!) niet het minste spoortje van jaloersheid produceren.

— Nou, ik ben geenszins van eksklusieve aard, hoor!

— Wel, in dat geval heb je alle mogelijke troeven in handen!

Sorry, lui, ik heb onvoldoende tijd om jullie te vertellen of ik er al dan niet van profiteerde...

SYBILLE

Eerste scènes

van « De Piratenvrouw » !

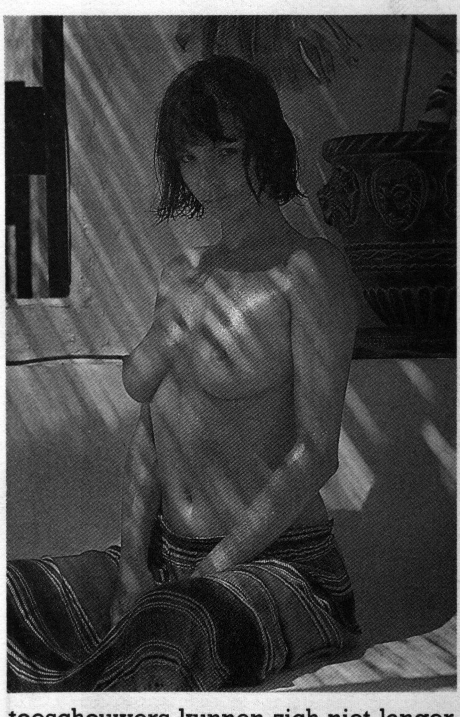

De eerste rollen film van de prent die Marie Mihel regisseert, beginnen zich in de metalen dozen op te stapelen... De akteurs en de figuranten weten precies wat er van hen verwacht wordt, de figurantes doen allemaal een gooi naar de titel van « Moeders Mooiste »... Tussen de aktrices, heeft Morgane Dumont geenszins een makkelijke rol. Bij de start van de film, wordt ze gevangen gehouden op een schip, dit door twee « gentlemen »-zeelui... Alhoewel ze haar tamelijk keurig behandelen, wordt het toch snel duidelijk dat er heelwat wellustige gevoelens in hen sudderen ! Ondanks de zachtaardige sfeer en het geluid van de gitaar en van de trommels, realiseert Morgane zich pertinent dat ze niet de minste kans heeft om hen te ontsnappen... Morgane vertolkt de rol van een jonge, Spaanse danseres die kort voordien op het Schildpadeiland arriveerde. 's Nachts danst ze in een kabaret, voor een bende zeelui en piraten die het al veel te lang zonder kut hebben moeten doen ! Want Morgane is gewoon verrukkelijk, als ze danst, als haar blote voeten over de grond heenroffelen... Ze hitst de mannen die zich rond de piste verdringen, onbedaarlijk op. Opeens is het drama geblazen ! Drie kompleet beschonken toeschouwers kunnen zich niet langer in toom houden : ze grijpen haar brutaal vast, scheuren haar de bloese van het lijf en ontbloten zodoende haar fantastisch uitziende tetters. Er valt een doodse stilte in. Alle mannen zijn als gebiologeerd. Tot op het moment dat één van de drie dronkelappen naar Morgane's tieten grijpt... Dan beginnen ze allemaal bruusk te gillen, allemaal werpen ze zich op het bange slachtoffertje... Allemaal steken ze de handen naar haar uit, ze proberen haar alle kleren van het lijf te rukken, allemaal willen ze haar bloot vlees betasten. Het is precies op dat ogenblik dat de twee voornoemde « gentlemen », tot hiertoe namen ze op geen enkele manier aan de festiviteiten deel, op de proppen komen. Eén van hen duikelt een pistool op en vuurt het in de lucht af. De heetgebakerde

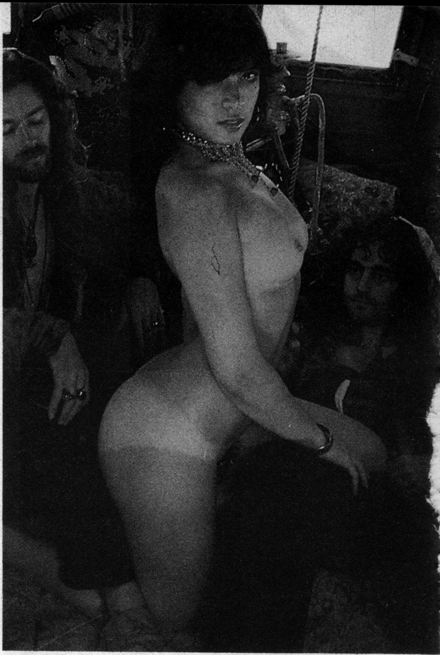

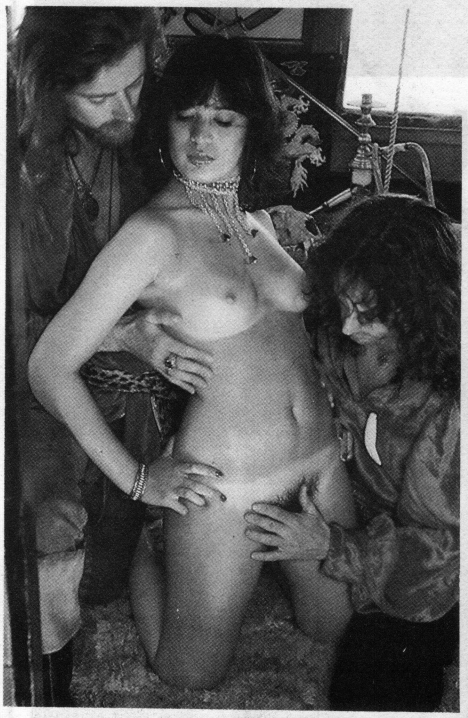

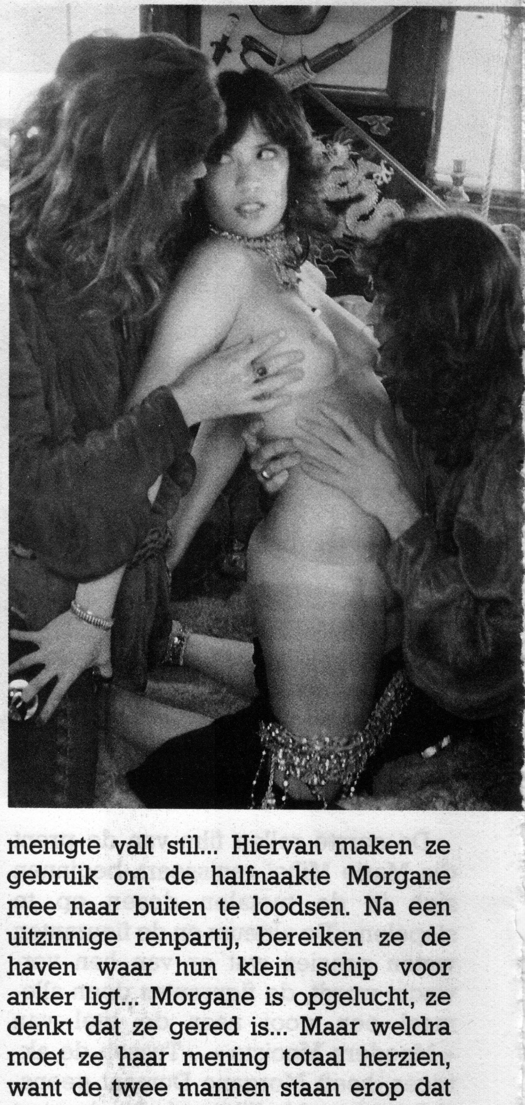

menigte valt stil... Hiervan maken ze gebruik om de halfnaakte Morgane mee naar buiten te loodsen. Na een uitzinnige renpartij, bereiken ze de haven waar hun klein schip voor anker ligt... Morgane is opgelucht, ze denkt dat ze gered is... Maar weldra moet ze haar mening totaal herzien, want de twee mannen staan erop dat ze hen onmiddellijk haar dankbaarheid betuigt ; ze willen dat ze voor hen danst : naakt. Morgane kan hier niets tegen inbrengen en produceert zodoende de meest wellustige show van haar jonge leven... Maar daar kan het uiteraard niet toe beperkt blijven, en weldra gaan er op haar bloot lijf vier

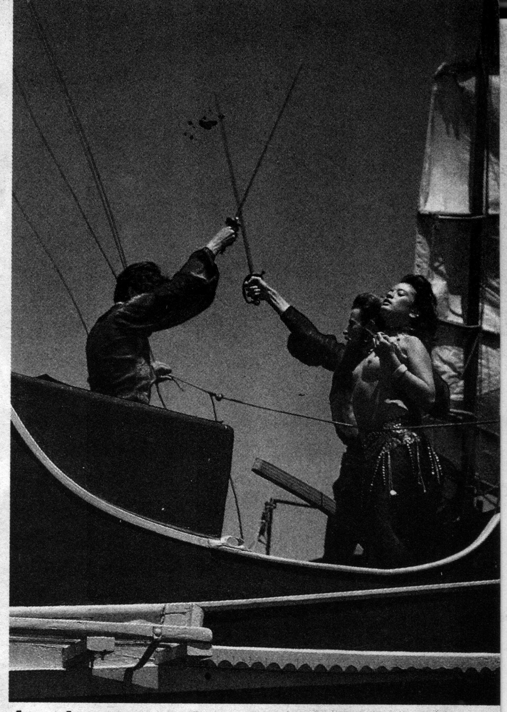

handen op verkenning uit ! Een paar ogenblikken later begint ze kreunende geluidjes te uiten, waarvan men niet zo best weet wat ze precies betekenen... Protest of verdrongen wellust ?...

Nou, iedereen heeft natuurlijk al begrepen dat Morgane de sex-pot op moet, maar het gebeurt allemaal in zo'n grandioos erotische (géén porno), sfeer, dat de beelden altijd bijzonder mooi blijven om tegen aan te kijken. Maar we hopen u kortelings nog méér scènes van deze film te presenteren, dit als het draaien een stuk verder is gevorderd. We hadden ook gehoopt om u in dit nummer te konfronteren met de interviews van een tiental razendentoesiaste figurantes van deze eerste prent van Marie Mihel en Léa Rouge, maar die raakten niet tijdig drukklaar. Ook stof voor één van onze volgende nummers. Maar, afgezien daarvan, beschikken we over de eerste film-foto's van DE ontdekking in « De Piratenvrouw » : debutante Anne-Marie Linth ! Zij (ergens anders in dit nummer, publiceren we een interview met dat lekker uitziend persoontje) vertolkt de rol van een sexuele slavin die totaal aan de willekeur van een rijke planter over is geleverd, dit met een dramatische intensiteit waar heelwat « doortrapte » aktrices een puntje kunnen aan zuigen. Terwijl Léa Rouge (de auteur van het scénario) de hoofdrol van De Piratenvrouw voor haar sexy-rekening neemt, onophoudelijk bijgestaan door haar trouwe papegaai. Ze produceert bijna onhoudbare erotische toestanden. We denken onder andere aan de orgie-scène die in het paleis van de goeverneur georgani-

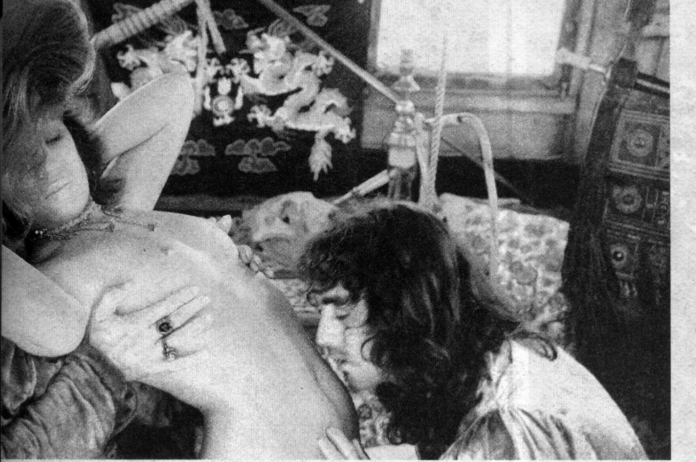

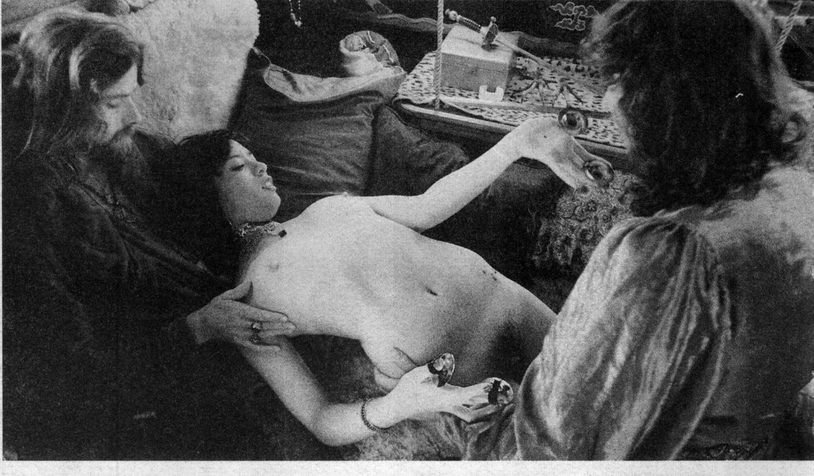

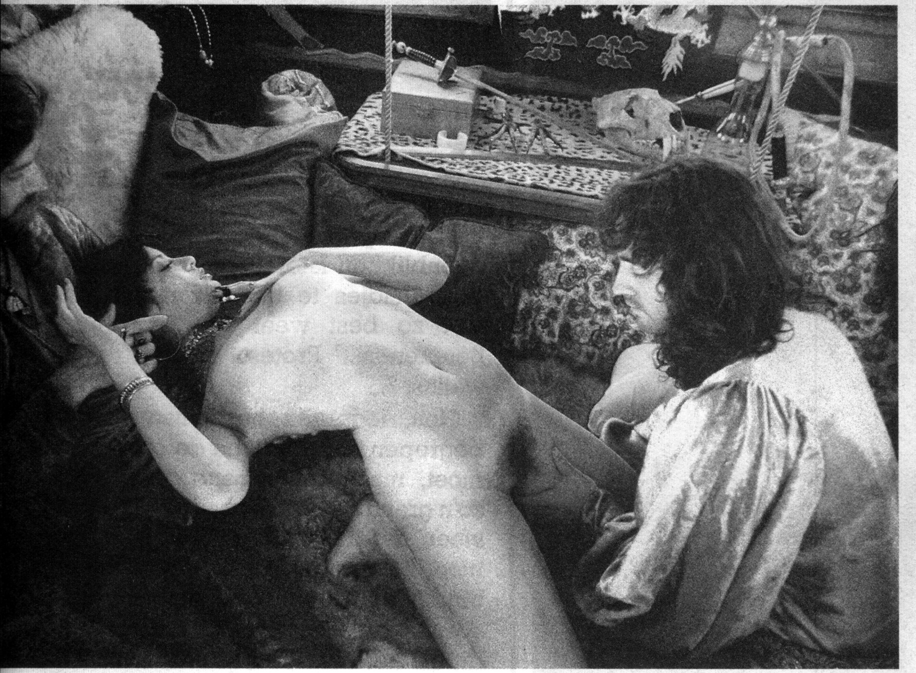

seerd wordt. Ook van haar esbattementen hopen we u binnen afzienbare tijd een paar fragmenten te tonen.

Maar Marie Mihel blijft niet bij de pakken zitten. Jawel, ze is al volop met een tweede prent bezig ! Ze beloofde ons in dit verband een eksklusief interview, gedurende hetwelk ze ons alles in geuren en kleuren zal vertellen. Ze verklaarde zich ook akkoord, om zich op dat moment kompleet in haar nakie te zetten ! Van een originele strip-tease gesproken... Maar ook voor haar volgende film zal ze uiteraard zowel mannelijke als vrouwelijke figuranten nodig hebben... Wacht niet op het interview, schrijf onmiddellijk naar Marie. Vertel in het kort waarom u uw kandidatuur instuurt, steek drie foto's in de enveloppe en verstuur alles aan het adres van het magazine. Wij spelen alle brieven aan haar door.

Cédric Nach

DE GLUURDER

(Vervolg pag. 20)

gedaan hebben. Wat had haar vriendje gezegd, vooraleer ze hierheen kwan? Had hij haar gewaarschuwd voor grijpgrage bureauchefs? Had hij haar op het hart gedrukt niet te familiair om te gaan met getrouwde mannen? Had hij het gevaar voorzien? Was hij van het jaloerse type?

— Nu doen we even het slipje uit, zei Hammer vrolijk. Het onderzoek is zo voorbij.

Ze lief zelfs haar kontje op, toen hij de randen van haar slipje van haar heupen stroopte. Ze kneep wel haar ogen dicht, maar liet gewillig begaan. Ze moest dat baantje hebben. Ze wist dat hij er alleen op uit was haar volledig naakt te zien, maar ze wilde zich niet teweer stellen. Had ze zoveel over voor dit baantje, of werd ze gewoon verlamd door schaamte?

— Jouw vriend heeft een bijzonder mooie vriendin, zei Hammer oprecht.

Hij legde spontaan zijn handen op haar prille en toch reeds brede heupen en zag het schamhaardotje even heen en weer gaan. De drang om meer te zien werd onweerstaanbaar groot.

— Even de benen openen, zei hij enigszins hees. Het is zo voorbij, als je even meewerkt.

Ze gehoorzaamde weer, bij het eerste bevel. De massieve dijen, blank en broos als een stel zeldzaam mooie marmerzuilen, weken uit mekaar. Dokter Charles Hammer zag de typisch vrouwelijke huidplooien te voorschijn komen. Hij had al zo vaak het intiemste pekje van een vrouw gezien, maar dit beroerde hem in ongelooflijk hoge mate. Hij zag hoe haar lichaam ademde. De harige schaamlipjes weken even en een gezondroze tongetje floepte haar lichaam uit.

— Dat volstaat, zei hij naar adem happend. Je kunt je wel weer aankleden.

Hij bleef naar haar lichaam kijken, zelfs toen ze bliksemsnel van de tafel sprong, op zoek naar haar ondergoed. Hammer besefte dat het voorbij was.

— Ik stuur je steekkaart door naar de personeelsdienst, zei hij zoals hij tegen alle nieuwe werkkrachten zei. Vanuit de medische hoek hoef je niets te vrezen.

Het meisje kleedde zich snel aan. Ze pakte haar tasje en verdween. Ze bedankte hem niet eens voor het onderzoek.

Wat is er gaande? vroeg dokter Hammer zich af.

Met haar verdwijning was zijn gezond verstand teruggkeerd. Het was verbijsterend vast te stellen dat een arts met zijn ervaring zich tot dergelijke schandelijke praktijken liet verleiden. Waarom had hij dat meisje zo op de proef gesteld? Waarom was hij zo geil-dronken

van haar lichaam geworden? Lag het aan Shirley, of aan Margareth? Of lag de oplossing voor dit mysterie in zijn eigen geest verborgen? Zij geest, die toch nog toe nooit de grenzen van het welvoeglijke overschreden had?

Ik moet er met iemand over praten, zei hij in gedachten.

Maar nog hetzelfde moment besefte hij dat hij zijn erotische gedachten aan niemand zou kunnen opbiechten. Hij nam zich dan maar voor zichzelf vanaf nu in de hand te houden. Dit mocht nooit meer plaatsgrijpen. Het moest een unieke gebeurtenis zijn, een alleenstaand en precies daardoor nietszeggend feit. Een moment van zwakte.

— De volgende, riep hij autoritair.

Toch voelde hij zich lang niet zo zelfzeker meer als tien minuten geleden.

— Met dokter Witherspoon.

— Goedemorgen, kollega. Dit is dokter Hammer. Klopt het dat jij de behandelende geneesheer bent van mevrouw Margareth Carruthers?

— Inderdaad.

— Mevrouw Carruthers was mijn medische sekretaresse. Ik belde even om naar haar gezondheidstoestand te informeren.

— Je weet hoe ernstig dat autoöngeval was, kollega.

— Daar ben ik van op de hoogte.

— Alles in acht genomen evolueert de toestand van de patiënt bevredigend. Wij zijn erin geslaagd haar toestand te stabiliseren, dat betekent dat het levensgevaar geweken is.

— Maar ze is nog steeds in koma.

— Ik hoef je niet te vertellen wat een koma is, kollega Hammer. Tegenover koma sta ik vrij machteloos. Ik kan de levensfunkties van dat lichaam stabiliseren, maar daar houdt het ook bij op. Ik ben al blij dat ik bloeddruk, hersendruk en ademhaling onder kontrole krijg. Als er dan geen komplikaties of onverwachte bloedingen optreden ben ik, gezien de omstrandigheden, zeer gelukkig. Maar of ze ooit nog zal ontwaken kan ik niet zeggen. Dat heb ik ook haar echtgenoot verteld.

— De koma is onomkeerbaar.

— Eigenlijk niet. Het is best mogelijk dat ze morgenochtend ontwaakt. Maar, onder ons, veek kans bestaat daartoe niet.

— Alvast bedankt voor het oprechte antwoord, kollega Witherspoon.

— Graag gedaan.

Dokter Hammer legde de hoorn neer en zuchtte. Shirley ging ijverig door met haar schrijfwerk. Ze had gedurend het gesprek niet eens opgekeken. Het was alsof zij de blik van dokter Hammer, die haar lichaam geen sekonde losliet, niet aanvoelde.

— De medische steekkaarten natuurlijk.

Hij tekende zonder de verslagen na te lezen. Na een paar dagen was hij er wel achter gekomen dat Shirley een uitstekende daktylo was. Ze werkte prima.

— Ziezo, zei hij met een droge keel. Stuur die maar door naar de personeelsdienst.

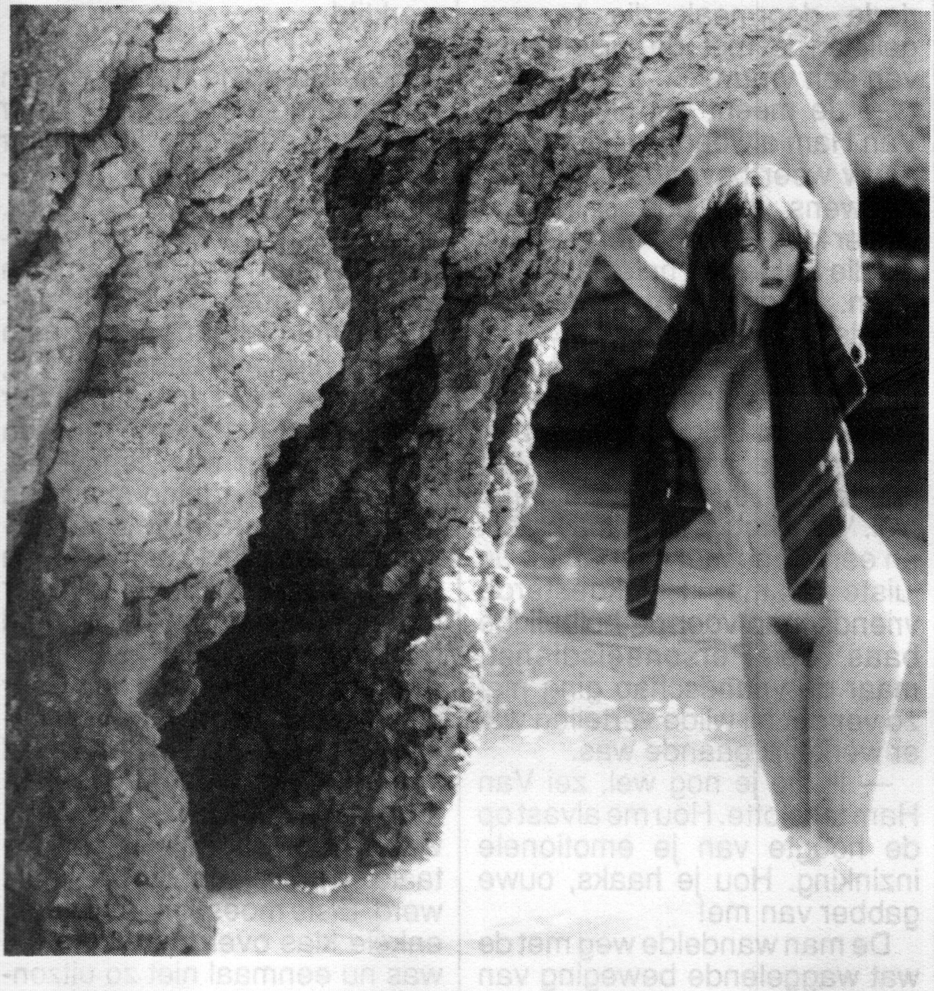

de neuspunt van de arts. Hammer schrok met een schokje, richtte zijn blik op en bleef ter hoogte van haar opengesprongen bloesje steken. Beide helften waren breeduit opengevallen en twee rijpe, okeren vruchten puilden uit. Hij kon zelfs de rand van haar behaatje zien. De kanten franjes lieten de verborgen portie vlees subtiel doorschemeren. Het hagelwitte behaatje zat zo gespannen, dat Hammer even dacht dat ook dit kledingsstuk zou begeven onder de druk. Dan zou hij pas een opwindend spektakel te zien krijgen! Twee mastodonten van tetters zouden vrolijk naar buiten bungelen. Door haar voorovergebogen houding, zou Shirley haar tetters als kerkklokken voor zijn ogen laten bengelen, de stenen tepels omlaag gericht. Hij zou de geur van haar vlees kunnen opsnuiven. Zijn mond zou slechts centimeters van die fraaie rondingen verwijderd zijn. Eén beweging zou volstaan om dat heerlijke lichaam te kunnen betasten, haar beet te pakken, haar...

— Ik zorg wel voor de fiches, zei Shirley, terwijl ze rustig haar bloesje dichttrok.

Het volgende moment was de magie voorbij. Ze wiebelde nog wel met haar kontje en haar benen waren nog steeds verrukkelijk, maar voor Hammer was de pret eraf. Hij had al meer van haar lichaam gezien. Hij had genoeg gezien om er de wildste erotische fantasieën op na te houden.

Hij stond er geen moment bij stil dat het truukje met het bloezeknoopje opzet zou kunnen geweest zijn.

van de nieuwkomers, dokter Hammer.

Hammer was zo diep in gedachten verzonken, dat hij even schrok van haar nochtans zachte stem. Hij keek met verbazing op en keek recht in haar grote, innemende ogen. Hij kreeg het warm en koud tegelijk.

— Huy?

— De medische steekkaarten, herhaalde Shirley. Je moet ze nog ondertekenen.

— Steekkaarten? Oh ja,

Toen gebeurde er iets schokkends. Dokter Hammer pakte het stapeltje steekkaarten op en bracht die naar haar slanke hand, die ze dichterbij bracht. Bij die beweging boog de sekretaresse even voorover en precies op dat moment sprong het bovenste knoopje van haar bloesje. De draad, waarmee het aan het kledingsstuk vastgezeten had, begaf het onder de druk en werd weggekatapulteerd, precies op

Dokter Charles Hammer herkende hem meteen. Die bonkige, bijna logge persoon, die hem lachend tegemoet kwam, was Van Ham, de leidinggevende bediende bij Wesson and son insurances ltd. wanneer het

over personeelsaangelegenheden ging.

— Charles! Blij je te zien, kerel. Hoe gaat het thuis, met de vrouw? En de zoon? Nog steeds een voortreffelijk student?

— De vrouw stelt het prima en mijn zoon haalt zijn diploma wel, zei Hammer rustig. Met die twee is alles okee.

— Waar wringt het schoentje dan?

— Wat bedoel je, Van Ham?

— Kom mou, Charles. Wij kennen mekaar al te lang om mekaar voor het lapje te houden. Jij hebt problemen, jongen. Dat zag ik meteen toen je eraan kwam. Heeft het iets te maken met je nieuwe sekretaresse? Als ze niet voldoet, ontsla ik haar meteen. Je hebt vandaag nog een andere administratieve kracht, als je dat wenst.

— Neen, Shirley levert prima werk. Ik dacht dat het onmogelijk was, maar ze doet Margareth zowat vergeten. Ze heeft echt aanleg voor dit soort werk.

— Een knappe meid met hersenen, konkludeerde Van Ham. Een uiterst zeldzame kombinatie! Je hebt er geen idee van wat je hier allemaal over de vloer krijgt aan werkkrachten. Gisteren raakten er nog twee tijdelijken slaags op de tweede verdieping. Niks ergs hoor, maar ze werden wel meteen ontslagen. Vorige week was er een diefstal op de afdeling boekhouding en een paar dagen voordien was iemand erin geslaagd een pak dossiers voor zowat een kwart miljoen dollar aan verzekeringsgeld kwijt te raken. Steeds waren er tijdelijke krachten bij betrokken. De jeugd gaat steeds langer naar school, maar lijkt steeds minder geschikt om te werken!

— Dat beweerden onze overgrootouders ook al, Van Ham.

— Dat zal wel. Maar nu heb je me ook steeds niet verteld waarom jij zo piekert.

— Valt het erg op?

— Reken maar.

— Ach, het heeft allemaal niet zoveel om het lijf. Ik voel me de laatste dagen gewoon niet lekker. Je weet wel, alles verloopt naar wens en toch voel je je niet lekker in je huid. Ik kan het moeilijk omschrijven, maar ik denk dat ik momenteel een periode doormaak die te vergelijken is met de wisseljaren van een vrouw.

— Je meent het niet, lachte Van Ham alweer. Raak er maar gauw weer bovenop. Ik begrijp trouwens niet hoe jij je niet lekker kunt voelen, met een stuk als die Shirley de hele dag om je heen. Ik denk dat ik in jouw plaats mijn energie nauwelijks de baas zou kunnen. Als je begrijpt wat ik bedoel!

Van Ham bulderde het uit en Hammer lachte mee. Uit beleefdheid. Hij mocht die kerel wel. Van Ham, een prima kracht en een mens met het hart op de juiste plaats. Hij koesterde vriendschap voor de bolbuikige baas op Personeelsdienst, maar de vriendschap ging niet zo ver dat hij wilde vertellen wat er werkelijk gaande was.

— Ik zie je nog wel, zei Van Ham tenslotte. Hou me alvast op de hoogte van je emotionele inzinking. Hou je haaks, ouwe gabber van me!

De man wandelde weg met de wat waggelende beweging van personen die meer dan dertig pond te zwaar zijn. Misschien kultiveerde Van Ham met de zorg van een fervent levensgenieter op kulinair gebied een hartkwaaltje. Misschien zou hij vroegtijdig een beroep moeten doen op zijn ziekteverzekering, maar hij verloor er in ieder geval zijn goed humeur niet bij.

— Ik wou dat ik me zo lekker voelde als hij, zei dokter Charles Hammer, die precies zoveel woog als gezond was, gezien zijn lichaamslengte.

En voor het eerst sinds hij hier werkte was hij bang om terug te keren naar zijn kantoor. Bang van de konfrontatie met Shirley, die zoveel vreemde gevoelens in hem wekte. Hij keek op zijn polshorloge en stelde vast dat er nog meer dan hondertwintig minuten lagen tussen dit moment en het einde van de werktijd.

Elsie Borgnine was net geen negentien. Ze woonde met haar moeder in een verouderde maar nog best bewoonbare huurwoning aan de rand van de stad. Vader was er al heel lang geleden vandoor gegaan met een andere vrouw. Zo veronderstelde men althans. Men nam aan dat hij in een ander land zat, misschien zelfs in een ander werelddeel. Als hij ondertussen niet overleden was, tenminste. Daar vader Borgnine dus geen cent alimentatiegeld overmaakte aan zijn achtergebleven gezin, hadden Elsie en haar moeder het niet breed. Het had heel was financiële inspanningen vereist om Elsie aan haar diploma te helpen. Moeder Borgnine werkte zich het bloed vanonder de nagels in de keuken van een fast-food keten, waar ze overigens slecht betaald en nog slechter behandeld werd. Elsie moest gelukkig geen enkele klas overdoen, maar ze was nu eenmaal niet zo uitzonderlijk begaafd op verstandelijk gebied en daardoor moest ze af en toe bijles volgen. Dure bijles! Het gezin was dan ook wat blij dat Elsie, na het behalen van haar diploma, meteen aan de slag kon bij de beroemde verzekeringsmaatschappij Wesson and son Insurances limited. Het was een tijdelijk kontrakt, maar de Borgnines hoopten stiekem dat Elsie zou mogen blijven na haar kontrakt. Het meisje deed dan ook haar uiterste best om in een gunstig

stellen. Elsie betaalde wel een kleine bijdrage aan de verzekeringsmaatschappij voor dat teletoontje.

Zo kwam het dat Elsie nog op kantoor was, nadat de anderen vertrokken waren. Het was opeens kalm geworden in het torengebouw. De drukte ebde in geen tijd weg, samen met de stroom van mensen die zich naar de lift drukten. Elsie vond de stilte eerder aangenaam dan onrustwekkend. Je kon geconcentreerder werken wanneer het stil was.

Overdag liepen steeds weer mensen doorheen de kantoorruimte. Dat leidde je aandacht onvermijdelijk af. Ze had de indruk dat het werk beter vlotte nu iedereen vertrokken was. Nog zowat een halfuurtje, en dat

blaadje te komen bij haar superieuren. Ze was zo ijverig, dat ze niet eens merkte dat haar oversten al na een week doorhadden dat het meisje geen aanleg had voor dit soort werk. Toch vertelden ze haar liever niet dat ze geen kans maakte om aan de slag te blijven in de maatschappij. Het viel hen moeilijk het immer vrolijke, werklustige meisje te ontgoochelen. Bovendien vreesden zij dat haar produktiviteit zou dalen, wanneer ze vernam dat zij geen kans maakte om verder in dienst te blijven.

Die avond had Elsie Borgnine een omslachtig werkje gekregen van haar kantoorchef. Het was een karweitje waar de anderen hun neus voor ophaalden, maar Elsie ging gretig aan de slag. Toen de anderen naar huis gingen, ging zij nog door met haar werk.Moeder wist dat zij af en toe langer bleef om haar werk af te maken. En om een goede beurt te maken bij de baas. Ze zou niet ongerust zijn, wanneer Elsie niet op het gewone tijdstip thuiskwam. Een telefoontje volstond om moeder gerust te stellen. Elsie betaalde wel een kleine bijdrage aan de verzekeringsmaatschappij voor dat telefoontje.

Zo kwam het dat Elsie nog op kantoor was, nadat de anderen vertrokken waren. Het was opeens kalm geworden in het torengebouw. De drukte ebte in geen tijd weg, samen met de stroom van mensen die zich naar de lift drumden. Elsie vond de stilte eerder aangenaam dan onrustwekkend. Je kon gekoncentreerder werken wanneer het stil was.

Overdag liepen steeds weer mensen doorheen de kantoorruimte. Dat leidde je aandacht onvermijdelijk af. Ze had de indruk dat het werk beter vlotte, nu iedereen vertrokken was. Nog zowat een halfuurtje, en dat

werkje zat er weer op. Nog even doorgaan en dan kon ze naar huis. Ze was ervan overtuigd dat haar werklust, zelfs na de kantooruren, haar gunstig stagerapport in de hand zou werken.

Een uur na de rest van de bende verliet zij het kantoor. De lichten op de gang waren nog aan. Elsie wist dat de schoonmaakploeg aan het werk was. Daarom waren de lichten nog aan. Deze verdieping was echter nog niet aan de beurt. Er was niemand meer, buiten zijzelf. De geluiden vanop de straat waren verweg. Het meisje trok haar jasje aan, gooide de schouderband van haar tasje over haar schouder en wandelde naar de lift. Ze dacht aan de talkshow van vanavond op televisie. Even meende ze in één van de kantoren die ze voorbij liep een beweging te zien, maar dat zou wel inbeelding zijn. Niet iedereen was zo gek een uur voor niks te werken na sluitingstijd !

Ze drukte op het liftknopje en het lichtje boven de kooideuren gaf aan dat de lift meteen naar haar verdieping snorde. Ze kon de beweging der stalen kabels horen. De lift kwam met een schokje tot stilstand en de deuren gleden met een zacht, metaalachtig geluid open. Elsie stapte in.

Wat er toen precies gebeurde, zou ze zich pas na lang nadenken achteraf herinneren. Het ging te snel, het gebeurde te onverwacht. Haar geest had zich ingesteld op een reisje met de lift naar het gelijkvloer, waar ze naar buiten zou stappen. De portier zou even opkijken, maar hij zou niets zeggen. Zelfs geen goedenavond. Ze zou even moeten wachten op de bus, die haar naar huis zou brengen. In gedachten was ze reeds thuis.

Bij moeder.

Daardoor reageerde haar geest te traag om zich de details van de gebeurtenis scherp te herinneren. Toen zij in de lift gestapt was, schoof een donkere gedaante tussen de dichtklappende deuren naar binnen. Even raakte de figuur klem. De deuren openden zich weer even en sloten weer. Op dat moment ging het licht in de liftkooi uit. Ze hoorde de klik van de schakelaar, die door de indringer neergedrukt werd. Hetzelfde moment sprong de noodverlichting aan. De liftdeuren sloten zich en de kooi kwam in beweging. Toen zij tussen twee verdiepingen in zaten, blokkeerde de vreemde figuur ook de lift. De kooi hing stil in de schacht. Het groene lichtje boven de deuren verspreidde weinig licht. Net voldoende om de enorme schaduw te zien naderen. Elsie Borgnine wilde pas nu schreeuwen, maar een zware, vlezige hand werd voor haar mond geslagen.

— Laat begaan of ik vermoord je !

Ze werd met een klap tegen de achterste wand van de lift geduwd. De kracht van de man leek haar te verlammen. Ze voelde die vreselijke hand op haar mond. Ze voelde haar maag verkrampen en er was ook een heel onaangename gewaarwording in haar kruis. Toen was de tweede hand er. Die pakte één van haar tietjes beet en kneep erin.

— Ik hou je al heel lang in de gaten, meisje. Je bent mijn type. Werk mee, of je komt hier nooit meer levend uit.

De hand liet haar tettertjes los en gleed onder haar rok. Hij ging als een wildeman tewerk. Ze voelde de klamme hand tussen haar benen, tegen de mollige binnenzijde van haar dijen. Ze durfde zich niet te verdedigen. Ze leek niet eens in staat een vinger te verroeren. De hand rukte aan haar panties, trok die stuk en greep toen haar slipje beet.

— Je geeft mijn zin of het kost je je leven, herhaalde de hijger. Zijn hete adem sloeg in haar gezicht. Die vreselijke hand lag nog steeds op haar mond. Ze zat in het hoekje gedrumd door die massieve, donkere verschijning. De hand onder haar rok trok haar slipje stuk en greep haar in haar kruis. Er drong een vinger naar binnen.

— Op de grond, hijgde de man vol moorddadige dreiging. Op de grond met je benen gespreid!

Hij gooide haar zowat neer. Ze voelde de klap van haar achterhoofd tegen de wand en pijnscheuten priemden zich doorheen haar hersenen.

De geweldenaar schoof haar benen moeiteloos uit mekaar en toen hij toestak, voelde hij de onwillige droogte in haar. Hij pakte het meisje bij de ontblote dijen en trok haar als het ware over zijn lul. Zijn hand smoorde een pijnkreet die zowat vanuit haar buik kwam.

— Een smerige hoer, dat ben

je. En als je niet laat begaan, wurg ik je!

Hij beukte zich naar een vroege zaadlozing. Elsie voelde de hitte tussen haar benen. Terwijl hij haar verkrachtte, trok hij haar jasje open en haar bloesje stuk, zodat hij haar tetters kon betasten. Ze had zich niet verdedigd, zelfs niet even. Ee voelde alleen maar die allesdoordringende pijn in haar onderbuik. Ze voelde zijn pik steeds weer in haar ploffen. Ze voelde zijn groezelige schaambeharing tegen de hare aangeperst worden. Hij kreunde, toen hij uiteindelijk zijn zaad loste.

— Lekker, zei de verkrachter. Je bent een lekker stuk. Helemaal mijn type!

Samantah Hammer zuchtte van verluchting, toen ze de voordeur hoorde. Hij was thuis. Ze was bang geweest, want haar echtgenoot was niet het type dat later naar huis kwam van zijn werk. Hij was klokvast, zoals hij zelf zei. Meestal was hij om hetzelfde tijdstip thuis. Soms werd het wel een kwartiertje, twintig minuten later vanwege een dringende zaak in zijn konsultatie, maar zo laat als vandaag had hij het nooit gemaakt. Robin, haar zoon, had haar ongerustheid nog versterkt door een paar maal naar zijn vader te informeren en er hadden pijnscheuten doorheen haar buik getrokken, wanneer ze moest toegeven dat ze niet wist waar haar man bleef. Hij had tenminste kunnen opbellen, als hij opgehouden werd. Hij had toch ook geen autoöngeval gehad, zoals die sekretaresse van hem! Wat moest er dan van haar geworden? En van Robin en zijn studies? Ze mocht er niet aan denken dat Charles Hammer momenteel ergens met zijn gehavend voertuig in een gracht lag dood te bloeden. Er zou vast een heel aanneembare verklaring zijn voor zijn afwezigheid. Als hij met zijn verklaring op de proppen kwam, zou ze lachen om haar ongerustheid, want de oplossing van het mysterie had zo voor de hand gelegen. Later op de avond, toen de spanning nog toegenomen was, was ze naar bed gegaan, maar zoals ze verwacht had, kon ze niet slapen. Ze bleef luisteren naar die verlossende klik van het slot van de voordeur. Het geluid dat ze zoëven gehoord had. De verlossende zwaai van de voordeur, gevolgd door de doffe klap van de deur die alweer gesloten werd.

Er waren ook andere geluiden. Vanuit de richting van Robins kamer hoorde ze niets, maar beneden was er heel wat gaande. Charles maakte ongewoon veel lawaai. Hij was anders zo stil, zelfs wanneer hij overdag thuiskwam. Toen hij de trap opkwam, leek zowat een hele legerafdeling de bovenverdieping te bestormen.

— Je bent dronken! zei Samantah stomverbaasd, toen hij de slaapkamer binnenkwam.

Hij keek haar met dwaze, schuldige ogen aan.

— Ach, ik had een paar borrels. Meer niet.

— Charles, je bent inderdaad dronken! Zo heb ik je nog nooit gezien!

Hij haalde giechelend de schouders op en strompelde naar de badkamer.

— Zo ken ik je niet, zei de vrouw nog steeds met grote, verbaasde ogen. Jij drinkt nooit! Waarom vanavond? Kon je me niet opbellen vanuit die bar? Ik was dodelijk ongerust.

Hij liet het water te hard en te lang stromen. Zo te horen stootte hij zich aan de deur, toen hij weer naar de slaapkamer laveerde.

Samantah keek hem beschuldigend aan, toen hij naast haar tussen de lakens schoof. Misschien had hij zijn tanden gepoetst in de badkamer, maar de alkohollucht, een geurtje dat ze verafschuwde, was nog duidelijk waarneembaar.

— Je doet de laatste tijd wel meer dingen die je vroeger nooit deed, ging zij door. het valt op, Charles. Er is iets.Wil je erover praten?

— Ach wat. Ik raakte gewoon aan de rol met een paar kollegas. We belandden in een bar, praatten wat over het werk en dronken teveel. Dat overkomt iedereen wel eens.

— Dat zal wel. Maar er is meer. je gedraagt je tegenwoordig anders, Charles. Je bent er vaak niet met je gedachten bij. Je luistert niet meer wanneer Robin of ik je iets vertellen en gisteren betrapte ik je erop dat je met een boek in je handen zat, terwijl je helemaal niet las. Je dagdroomde, Charles.

— Ook dat is typisch menselijk.

— Maar niet typisch Charles Hammer! Ik ben al heel lang met je getrouwd en ik weet wanneer je piekert.

— En ik ben precies even lang met jou getrouwd, Sam. En ik weet wanneer jij zeurt. Zoals nu. Wat zou je ervan denken als ik het goed maakte?

Hij overrompelde haar met een bijna pijnlijke zoen. Ze voelde zijn hand op haar borsten en hij dreef een knie tussen haar benen. De alkohollucht van zijn adem sloeg haar in het gezicht en dat veroorzaakte een afweerreaktie.

— Nu niet, Charles. Ik heb geen zin.

— Ik zei dat ik het zou goedmaken!

Hij kneep pijnlijk in haar borsten en dwong een hand tussen haar benen. Samantah schrok. Zo brutaal was hij nooit in bed. Charles was een bescheiden, zachtaardige minnaar die soms moest aangespoord worden tot einige initiatiefname. Het sekshongerige beest naast en

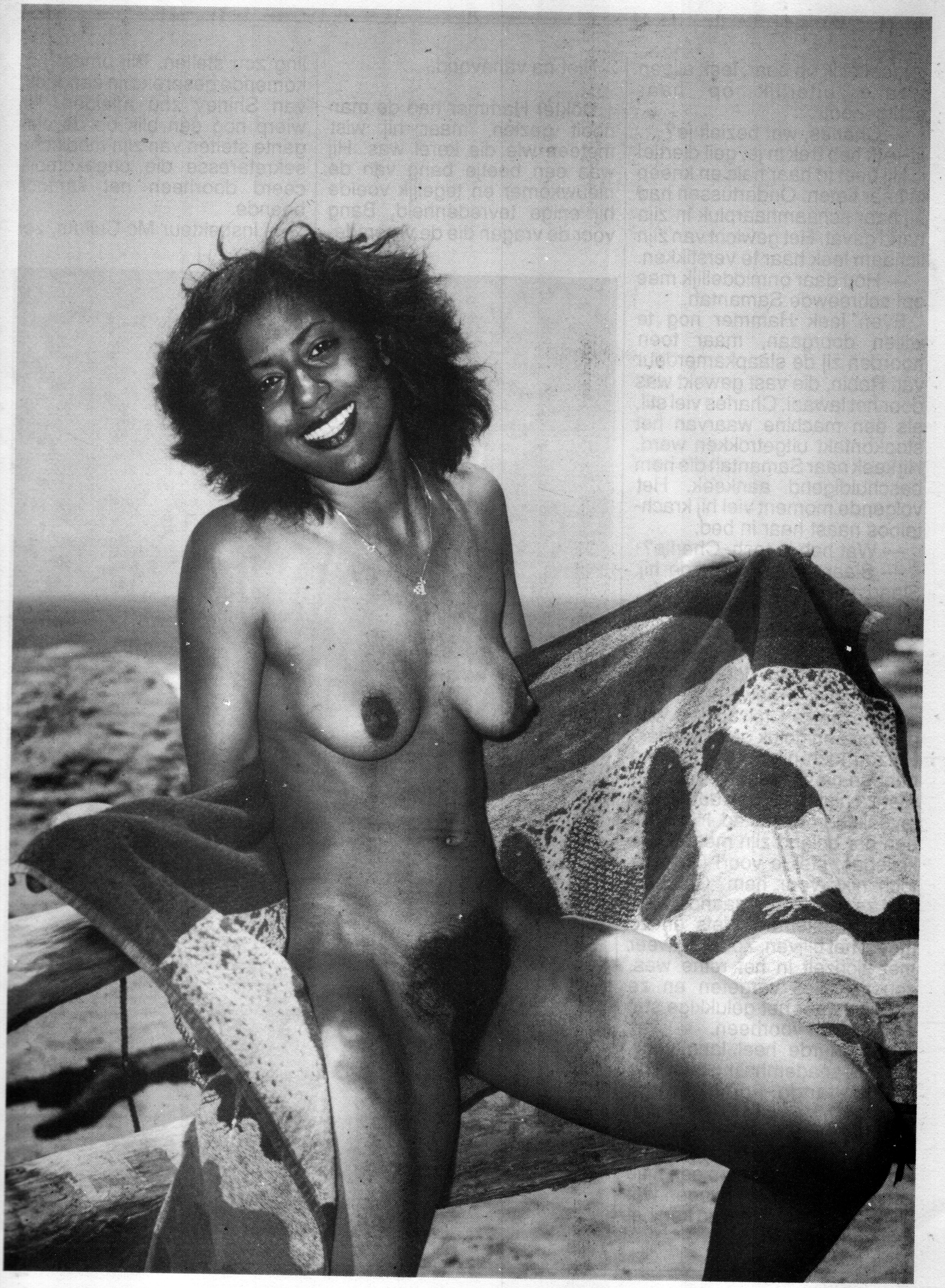

gedeeltelijk op haar, leek alleen inzake uiterlijk op haar echtgenoot.

— Charles, wat bezielt je?

— Ik heb trek in je, geil diertje!

Hij beet in haar hals en kneep in haar tieten. Ondertussen had hij haar schaamhaarpluk in zijn hand gevat. Het gewicht van zijn lichaam leek haar te verstikken.

— Hou daar onmiddellijk mee op! schreewde Samantah.

Even leek Hammer nog te willen doorgaan, maar toen hoorden zij de slaapkamerdeur van Robin, die vast gewekt was door het lawaai. Charles viel stil, als een machine waarvan het stopkontakt uitgetrokken werd. Hij keek naar Samantah die hem beschuldigend aankeek. Het volgende moment viel hij krachteloos naast haar in bed.

— Wat heb je toch, Charlie?

— Slaap heb ik, bromde hij. Slaap, meer niet!

Hij wendde zich met zijn rug in haar richting, maar sliep niet gauw in. Daarvoor spookten er teveel gedachten doorheen zijn geest. Zijn vrouw had hem afgewezen, en misschien was dat nog een geluk geweest ook. Hij zou toch niks meer gekund hebben na vanavond. Gelukkig wist ze niet meer dan dat hij wat teveel gedronken had. Hij zou in een bar beland zijn met enkele kollegas, stel je voor! Dat was toch niks voor hem. Gelukkig wist ze niet wat er gaande was. Ze wist helemaal niets en zo moest het blijven. Zodra hij weer met zichzelf in het reine was, zou ze alles vergeten en ze zouden weer het gelukkige stel worden van voorheen.

Het duurde heel lang vooraleer haar ademhaling overging in de lange, gelijkmatige ademtochten van de slaap. Charles werd er een stuk rustiger door. Nu kon hij nadenken. Nu kon hij de zaken op een rijtje zetten en rustig overwegen wat hij moest doen. Want zo kon het niet verder. Niet na vanavond.

Dokter Hammer had de man nooit gezien, maar hij wist meteen wie die kerel was. Hij was een beetje bang van de nieuwkomer en tegelijk voelde hij enige tevredenheid. Bang voor de vragen die de vreemdeling zou stellen. Blij omdat het komende gesprek zijn aandacht van Shirley zou afleiden. Hij wierp nog één blik op de elegante stelten van zijn medische sekretaresse die ongekompliceerd doorheen het kantoor beende.

— Inspekteur Mc Cullum, zei

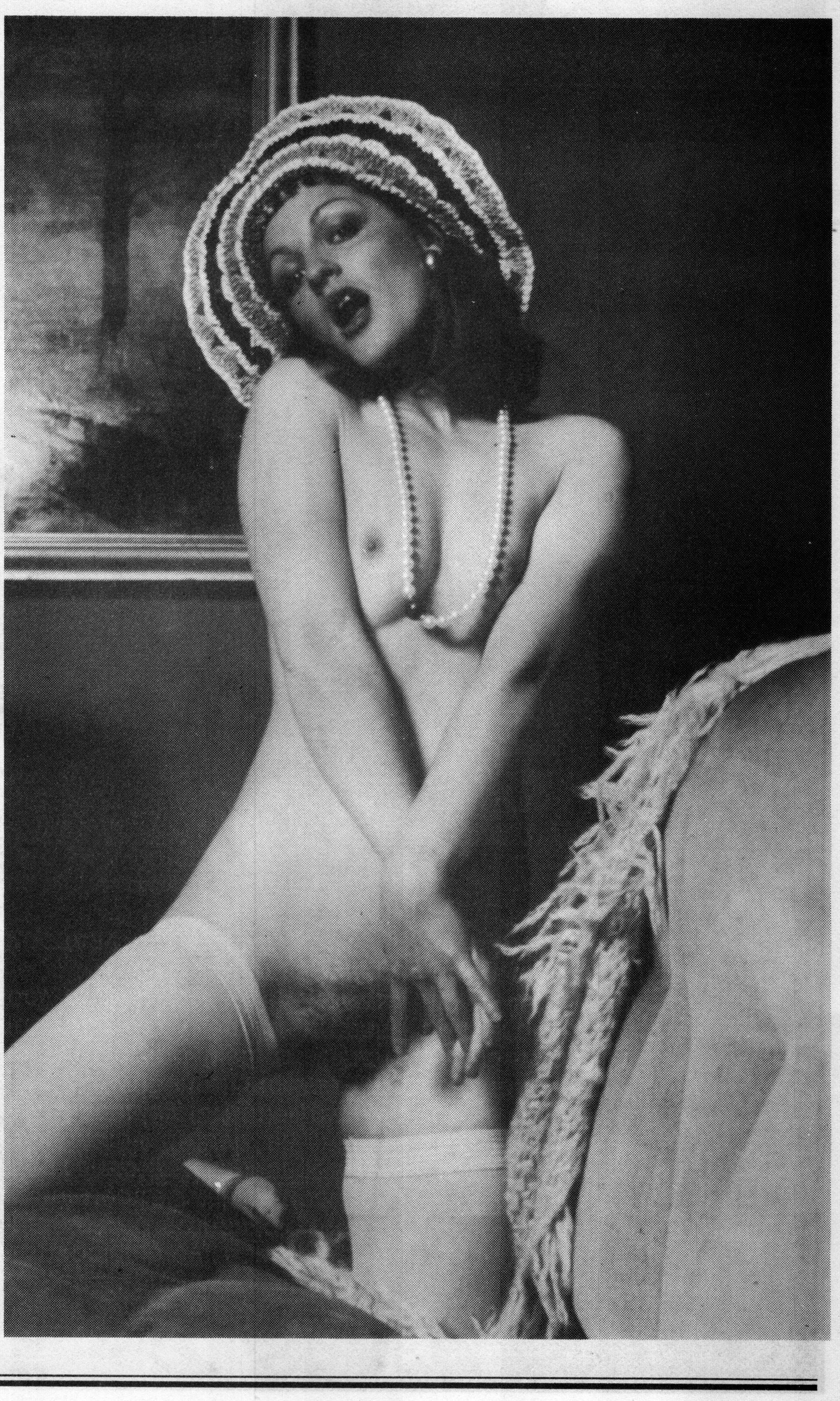

de man, meteen zijn legitimatie tonend. Jij bent dokter Charles Hammer, neem ik aan.

— Dat klopt. Ga toch zitten, inspekteur.

De man knikte brommend en sloeg de dokter sekondenlang gade. Dan ging hij toch zitten, terwijl zijn blik op Hammer gericht bleef. Dat was waarschijnlijk zijn manier om mensen onder druk te zetten. Politiemensen konden je met één woord, zelfs met één blik een hoogst onaangenaam gevoel geven. Mc Cullum was goed in zijn beroep, dat voelde jed zo aan.

— Heb je al vernomen wat er gisteravond in dit gebouw gebeurde, dokter Hammer?

— Toen ik vanochtend binnenkwam, krioelde het van de politiemensen. Ik informeerde meteen en men vertelde mij dat er een verkrachting gebeurd was.

— Dat klopt. Wie vertelde jou het nieuws?

— Mister Van Ham van personeelsdienst.

Mc Cullum noteerde de naam.

— Kende je het slachtoffer? Ze heette Elisabeth Borgnine.

— Zegt mij niets.

— Toch onderging ze hier een paar weken geleden een medisch onderzoek. Maar dat herinner je je niet meer.

Er lag enige beschuldiging in de toon van de inspekteur, maar Hammer bedacht dat hij die bemerking beter kon negeren.

— Was dat meisje tijdelijk aangesteld?

— Inderdaad.

— Dan is het heel normaal dat ik mij die Elisabeth Borgnine niet meer herinner. Bij het einde van ieder schooljaar komen hier tientallen tijdelijken werken. Ze komen allemaal langs voor een medisch onderzoek. Ik krijg dus op enkele dagen een heleboel jongeren te zien en ik kan me de meesten met geen mogelijkheid meer herinneren. Maar als jij beweert dat ik haar onderzocht heb, zal je dat wel van een medische steekkaart hebben. Die informatie zal dus wel kloppen.

— Dat dacht ik ook, dokter. Ga jij die juffrouw nu ook onderzoeken, na hetgeen er gisteravond gebeurde?

— Neen. Zodra politiediensten ingeschakeld worden, geef ik het medische dossier uit handen. Uiteraard zal het meisje weer aan een medisch onderzoek onderworpen worden wanneer ze terugkeert na een lange afwezigheid. Zij moet medisch fit verklaard worden, vooraleer zij weer aan de slag kan.

— Zozo. Waar was jij gistera-

vond na kantoortijd, dokter?

— Il dit een beschuldiging?

— Dat was een vraag. Wij gaan het alibi van zowat iedereen in dit gebouw na.

— Dan zul je voldoende werk hebben voor een paar weken.

— Dat hebben wij ervoor over, dokter. Verkrachting is een ernstig vergrijp. Ik hou niet van heetzakken. Waar was je dus gisteravond, doc?

— Ik ging meteen naar huis, loog Hammer.

Hij had spontaan geantwoord, alhoewel hij begreep dat het betrappen op een leugen hem ernstige moeilijkheden kon bezorgen. Die Mc Cullum zou hem niet meer loslaten, wanneer hij vernam dat Hammer helemaal niet direkt naar huis gegaan was.

— Dat zal wel, dokter. U hebt vast niets eigenaardigs bemerkt, toen je gisteravond naar buiten liep.

— Neen.

— Wie was er nog op kantoor, toen U het bebouw verliet?

— Ik groette slechts twee mensen. Eén daarvan was de portier.

— Die heeft met de hele zaak waarschijnlijk niets te maken. Wie was de andere?

— Mijn medische sekretaresse, juffrouw Shirley.

Ze schonk hem een dolmakende glimlach.

— Daar heb ik ook niks aan, bromde inspekteur Mc Cullum. De dader was wel degelijk een man. Wij weten nog niks in verband met deze zaak, maar zoveel is zeker! Nou, tot ziens dan maar, dokter. Het zou mij verwonderen als wij mekaar niet meer weerzagen.

— Tot kijk, inspekteur.

De man zette zich moeizaam

overeind. Er was eigenlijk niets typisch aan zijn verschijning. Inspekteur Mc Cullum was een heel gewone man. Een wat rood aangelopen gezicht en een stevige neus, maar voor de rest niets bijzonders. Hij was één van die weinige mannen die zowel dertig als vijftig konden zijn. De man slenterde naar de deur, maar vooraleer hij vertrok, keek hij nog even naar dokter Hammer. De arts kon zich niet van de indruk ontdoen dat Mc Cullum die beweging op televisie geleerd had.

— Eén ding zit me niet lekker, doc. Is het niet vreemd dat jij, als dokter, niet informeert naar de gezondheidstoestand van dat meisje?

— Ik zal het zeker vergeten zijn.

— Wat een flauwe verklaring. Maar je zult wel gelijk hebben.

De inspekteur haalde weer zijn schouders op en vertrok. Shirley zuchtte nadrukkelijk.

Dat vind ik nou een enge man, zei ze. Wat een griezel!

— Heeft hij jou ook al ondervraagd?

— Ja, meteen toen ik binnekwam. Denk je dat we hem nog terug zullen zien?

— Vast en zeker.

Ze schudde spijtig het hoofd en ging door met haar werk. Hammer bleef haar aanstaren. Die Mc Cullum had hem helemaal geen konkrete vragen gesteld. Hij had alleen maar zijn visitekaartje afgegeven, bewezen dat men voor hem op zijn hoede moest zijn. En zijn aanwezigheid was niet onopgemerkt voorbijgegaan! Hammer voelde de rillingen over zijn ruggegraat lopen, wanneer hij aan die kerel dacht. Mc Cullum had waterige ogen gehad. Misschien was dat wel het meest kenmerkende aan zijn gezicht, zijn tanerige sluw-intelligente ogen. Hem hield je niet voor de gek. En Hammer had tegen die man gelogen!

Hammer rilde weer. Hij dacht ongewild terug aan gisteravond. Shirley had een superminirokje gedragen. Haar mollige dijen kwamen er zo heerlijk in uit. Toen ze in de kast achter Hammer naar een dossier zocht, was het hem even te machtig geworden. Op tien centimeter afstand van zijn gezicht, had hij haar mollige kontje gezien. Beide helften hadden meer dan subtiel bewogen. Zijn handen jeukten. Hij had dolgraag die beide konthelften beetgepakt, het brokje vrouw dat hem al weken het hoord op hol bracht, krachtig in zijn armen nemend. Hij hunkerde opeens naar de warmte van haar lichaam. Hij wilde zijn hand op haar borsten leggen, de zachte rondingen van haar vlees aanvoelen en haar eindeloos strelen. Ongewild was zijn rechterhand naar voor gekomen, aangetrokken door dat bollekontje als door een magneet. Centimeter voor centimeter waren zijn tintelende vingertoppen dichterbij gekomen en precies op het moment dat hij haar zou aanraken, was ze weggewandelds.

Het gevoel in zijn vlik was verschrikkelijk geweest. Vandaar dat hij die middag geen klap meer gedaan had. Vandaar zijn zoektocht naar de eenzaamheid van een borrel in een vergeten bar. Vandaar zijn dronkenschap. Maar was het echt bij drank gebleven? Had hij echt geen andere troost dan alkohol gezocht? Kende hij dat meisje van gisteravond echt niet? Hij had haar tenslotte onderzocht. Was ze in zijn onderbewustzijn binnengedrongen toen ze zich liet onderzoeken? Was hij, opgehitst door de kombinatie Shirley/alkohol zichzelf te buiten gegaan?

— Ik hoop dat ze die verkrachter vinden, zei Shirley met enige afschuw in haar stem. Verkracht worden moet vreselijk zijn. Ze moesten die kerel kastreren, vind je ook niet, dokter Hammer?

— Ik ga even een luchtje scheppen, juffrouw Shirely. Jij kunt de zaak wel even alleen aan.

Zij vond dat hij wel erg haastig vertrok, maar dacht het volgende moment alweer aan haar werk.

(WORDT VERVOLGD)

Verantwoordelijke uitgever : Alain Decker

Uitgeverij BYBLOS, Emile Wautersstraat, 119 - 1020 Brussel. Beheerder : M. Wattenbergh.

CLAIRE

Claire is een Bretoens meisje en ze wordt letterlijk geobsedeerd door de archeologie in de streek waar ze woont. Van zodra de zomer begint, gaat ze op onderzoek uit en besnuffelt ze onder andere ouwe gesteenten... Ze laat zich ook in de zon bruinen, maar dat is een ander verhaal... Claires geliefkoosde lektuur? Neen, veel erotiek komt er echt niet bij kijken. Ze verslindt alles wat de Kelten betreft. Dit waren de eerste bewoners van het land waar ze leeft en ze beweert dat ze in rechte lijn van hen afstamt. Het mysterie betreffende de oorsprong van het Keltische volk interesseert haar in hoge mate. In het bijzonder omdat tot hiertoe nog niemand erin geslaagd is om er een onwankelbare theorie over uit te bouwen...

Ook Claire heeft er haar ideetje over. Het staat voor haar als een paal boven water, dat de Kelten overlevenden waren van Atlantis... Wie kan beweren dat ze zich vergist? Het kan haar trouwens geen barst schelen. Het bevalt haar dit te geloven en daarmee basta!

«Ik kan me best als een nonchalante prinses van Atlantis voorstellen,» zegt ze. «Ja, zoiets zou me enorm bevallen zijn... Ik zou dan mannelijke en vrouwelijke slaven ter mijn beschikking gehad hebben... Dan had ik me naar willekeur van hun lichamen kunnen bedienen... De ene dag zou ik me door een man laten strelen, de andere dag door een vrouw, en de derde mis-

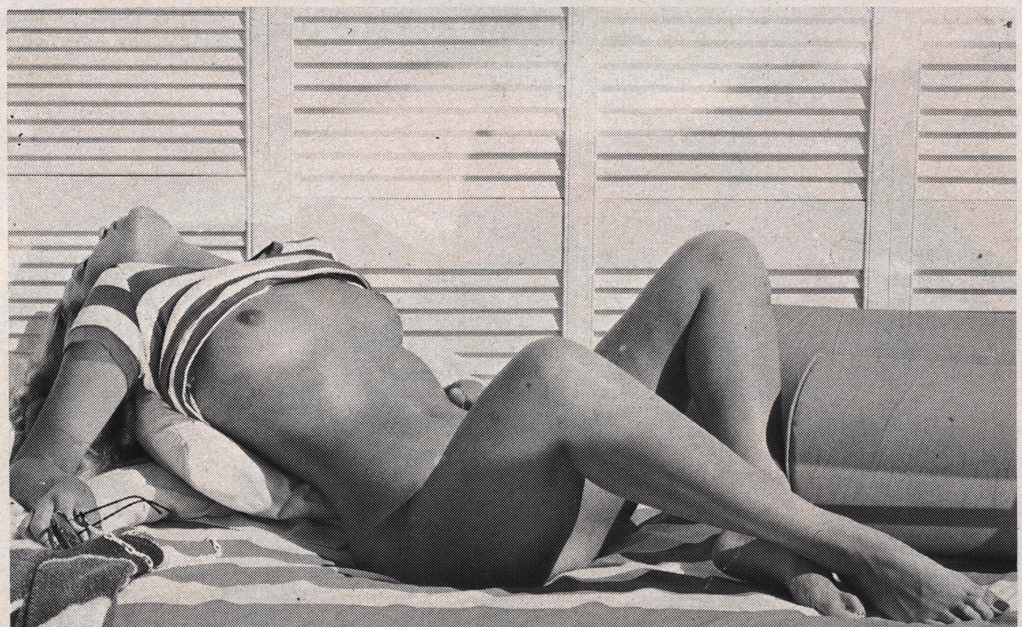

gefotografeerd door

schien door allemaal tegelijk. Ik ben heel erg sensueel ingesteld en dat zou voor mij de hemel op aarde geweest zijn. Spijtig dat de seksualiteit momenteel nog door allerhande taboes overheerst wordt. Het grootste gedeelte moet nog in stilte en in verdoken toestand afgehaspeld worden. Ik van mijn kant, zou wat graag in een samenleving ronddartelen, waar ik enkel de straat moet opgaan om geschikte partners op de kop te tikken, als ik er zin in heb... Dat zou fantastisch en ook helemaal normaal zijn! Ik zou wat graag een jongen tegenhouden, hem zonder omwegen vertellen dat hij me bevalt en hem dan voorstellen me te volgen om ergens te gaan neuken. Of anders zou ik me met een meisje afzonderen, mijn hand onder haar jurk schuiven, haar slipje terzij drukken en haar kutje naar een orgasme toewerken. Hum, het water loopt me al kompleet door de mond, alleen door er aan te denken.»

«Dit alles speelt me gedurende mijn twee maanden vakantie onophoudelijk door het hoofd... Twee maanden? Inderdaad, ik geef dansles in een privé-instituut. Verbaast u dat? Waarschijnlijk omdat mijn woorden op de libertijnse toer gaan? Ik zal u iets heel erg belangrijk zeggen... In het leven mag men nooit rekening houden met de gevolgen van zijn handelingen of woorden. Men moet zich ertoe beperken te «leven». Van de ene dag in de andere. En op de manier dat men wenst te leven. En als ik morgen geen leraar meer ben? Dat is kompleet zonder belang! Dan doe ik iets anders, tot daartoe. Dit zal me in geen geval beletten te neuken met wie en wanneer ik er zin in heb... En dan nog liefst in de meest ongewone posities...

Dit was een reportage van Tania Melchior